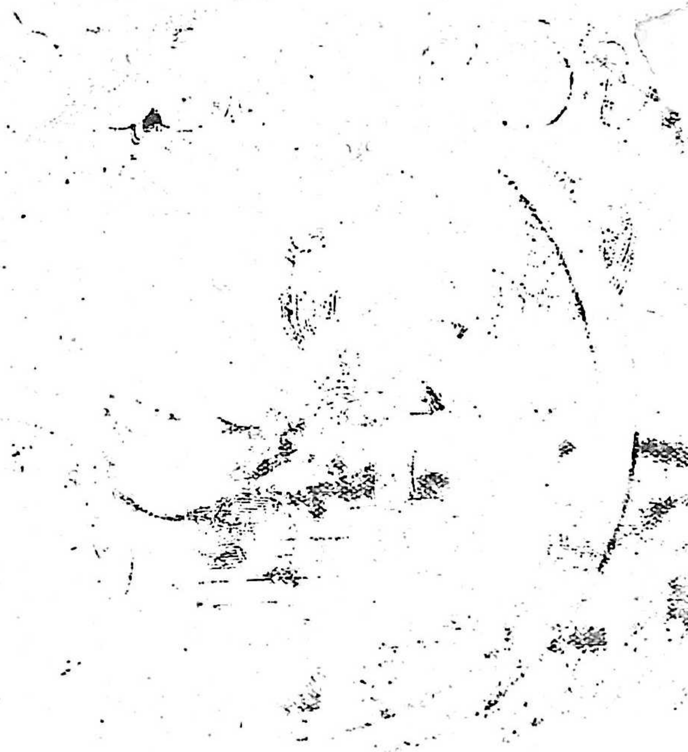
மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள்

"ஞாயிறு" வெளியீடு எண்-4

'ஞாயிறு' வெளியீடு : 4.

மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள்

(முதல் தொகுதி)

ஆக்கியோன் ;

ச. சிவப்பிரகாசம்

கிடைக்குமிடம் :

விலை 0—12—0

"ஞாயிறு நூற் பதிப்பகம்"
28, அம்பலத்தாடு ஐயர்மடத்துத் தெரு,
புதுச்சேரி (F. I.)

முதற் பதிப்பு : 1946 அக்டோபர்.

விலை அணா 13

திருத்தி வாசிக்க

பக்கம் 44 வரி 7 ல், 'கொடுத்மொ றுத்தரவு' என்றிருப்பதைக், 'கொடுத்திடுமா றுத்தரவு' என்று திருத்தி வாசிக்க.

உள்ளடக்கம்

VI. தொழிலுலகம்:

VII. காதல்:

VIII சீர்திருத்தம்:

IX. திருமண வாழ்த்து

பெரிய காஞ்சீபுரம்,

புலவர், மே. வி, வேணுகோபாலர் அவர்கள் கூறிய

அணிந்துரை

" எந்தமிழ் நாட்டினுக் கியைந்த மாண்பெலாம்
நந்துமா பற்பல நாச காரிகள்
சந்தத முயலினுஞ் சால்பின் மற்றதன்
அந்தமில் புகழினை அழிக்க லாவதோ? 1

" பண்டைநற் சிறப்பினைப் பண்பி னெந்தமிழ்
கொண்டினிக் குலவிடக் கோதில் நூல்பல
எண்டகு முறையினி லியற்றல் எங்கடன்
மண்டலந் தனிலதை மகிழ்வி னாற்றுவேம்! " 2

என்றுநங் கவிஞர்க ளிதயத் தெண்ணியே
நன்றுநாம் பயனுற நல்கு நூல்பல
இன்றுநாம் அனைவரும் ஏற்றம் எய்துதற்
கொன்றிய பெருநிதி யாமென் றுன்னுவேம்! 3

' மறுமலர்ச் சிக்கவி தைகள் ' என் மாண்பெயர்
பெறுமொரு நூலினைப் பெட்பி னீந்தனன்
மறுவறு சிவப்பிர காச மாக்கவி
சிறுவருங் கற்றினிச் சிறப்பி னோங்கவே! 4

சீர்திருத் தம்மெனிற் றீயென் றஞ்சுவோர்
பார்திருந் திடவிதைப் பயிலன் மேற்கொளின்,
ஊர்திருந் திடுமுய ரொழுக்க மெய்துநற்
பேர்திருந் திடுந்தமிழ் பெருக்க மெய்துமே! 5

விதவையி னுறுதுயர் விளம்ப லாவதே!
மதமெனும் பெயரினான் மாந்தர் செய்திடும்
சுதமுறு செயல்பல கருதி னெஞ்சுவேம்!
இதமுறு வழிபல இயம்பு மிந்நூல். 6

நல்லவிந் நூலினை நயந்து போற்றுவேம்!
அல்லல்கள் பாறிட அறிவின் ஓங்குவேம்!
தொல்லையிற் றமிழகந் துலங்கச் செய்குவேம்!
மல்லலார் தமிழினை மாண்புற் றுய்யவே! 7

17—10—46. — மே. வி. வே.

தோழர் A. P. சனர்த்தனம் M. A. அவர்கள்

கூறிய

முன்னுரை.

மறுமலர்ச்சி இயக்கம் ஆல்போல் தழைத்து வளர்ந்து வரும் இந்த நேரத்தில், "மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள்" புதுமையில் ஆர்வம் கொண்ட அனைவராலும் வரவேற்கப்படும் என்பதில் எத்துணையும் ஐயமில்லை.

தோழர் சிவப்பிரகாசம் அவர்களது எளிய இனிய நடையைப், "பெரியார் பெருந்தொண்டு", "திராவிடப் பண்" போன்ற நூல்கள் மூலம் தமிழகம் அறியும்.

சுயமரியாதை இயக்கம் ஆரியத்தை எதிர்த்துப் போரிடுகின்றது, பலப்பல துறைகளில். அவற்றையெல்லாம், அழகாக இந் நூலில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். தமிழ், அறிவியக்கம், பெண்கள், தொழிலாளர் என்றெல்லாம் பகுதிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. குறிப்பாகப் புள்ளினம், அறிவை அடிமைப்படுத்திக் கொண்ட மனிதரைப் பார்த்துக் கேலிசெய்வதாக எடுத்துக் காட்டித், தமிழுணரத் தட்டி யெழுப்புகிறார்.

அறிவியக்கத்தார் அனைவரும் ஆதரவு தர வேண்டும் இத் தகைய முயற்சிகளுக்கு.

லா காலேஜ், சென்னை.
14—10—46

பு. சனர்த்தனம்.

சென்னைத் திருவல்லிக்கேணி
லேடி வெலிங்டன் கல்லூரித் தமிழ் விரிவுரையாளர்,
மிஸ், R. இராஜரத்தினம் அம்மையார், M. A., L. T., அவர்கள்
கூறிய

முகவுரை.

ஐயா,

உம்முடைய "மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள்" என்ற நூலைக் கண்ணுற்றுக் களிப்பெய்தினேன்.

இந் நூலானது மொழித்தொண்டு நாட்டுத்தொண்டேயன்றி, சமூகத் தொண்டிலும் ஈடுபடச் செய்வதற்குரிய ஒரு வழிகாட்டியா யமைந்துள்ளது. அஃதேயன்றி, இந் நூலின் சிரிய நோக்கமானது, பெண்ணுலகத்தில் நிறைந்துள்ள இருளைக் களைந்து ஒளியைத் தர வல்லதென்பது பல கதைகளினின்றும் நன்கு விளங்குகின்றது. நம் நாட்டிலுள்ள குறைபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்டுவதோடமையாது, அவைகளை நீக்குதற்குரிய உபாயங்களையும், கூறுமற் கூறும் சிறப்பும் போற்றத் தக்கதே. இது போன்ற நூல்கள் இன்னும் பல எழுந்தால்தான், இன்னலுற்ற தமிழ்த்தாய் இன்புற்றிருக்க ஏதுவாகும். வாழ்க தமிழ்த்தாய்!

சென்னை,
1—10—46.

இங்ஙனம்,
இராஜரத்தினம்.

ஆக்கியோன் முன்னுரை.

தமிழ்நாட்டின் தனிப்பெருங் கவிஞரான உயர்திரு, கனக-சுப்புரத்தினம் அவர்களிடம் 1933-ம் ஆண்டில்-அதாவது என் 25ம் வயதில், தமிழ் கற்கவேண்டுமென்ற விருப்பினேடு சென்று பயின்றுவந்தேன். ஆனல், சில மாதங்களே எனக்கு அவ் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. எனினும், தமிழ் இலக்கண இலக்கியங் களை எளிய முறையில் நன்கு போதிக்கும் திறன் பெற்ற கவிஞர் அவர்களின் அச் சிலமாத போதனையே, எனக்குத் தமிழில் ஓரளவு பயிற்சியை உண்டுபண்ணிற்று. பிறகு, கவிஞர் அவர்களின் எளிய நடையைப் பின்பற்றி, யானும் பாக்கள் எழுதத் தொடங் கினேன். அவற்றைக் 'குடி அரசு', 'பகுத்தறிவு', 'விடுதலை', 'நகரதூதன்', 'புது உலகம்', 'திராவிடநாடு', 'தொழிலாளர் மித் திரன்' போன்ற பத்திரிகைகள் அவ்வப்போது வெளியிட்டு, எனக்கு ஊக்கம் அளித்து வந்தன. அதற்காக, அத் தாளாசிரி யர்கட்கு என் நன்றி.

மேற்கண்ட பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த பாக்களிற் பல வும், வெளிவராத சிலவும் சேர்ந்ததே, "மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள்" என்னும் இச் சிறு நூலாகும். தாள் நெருக்கடி முதலிய காரணங் களை யுத்தேசித்து, எல்லாக் கவிதைகளையும் சேர்க்க முடியவில்லை.

கவிதைக்குரிய பல்விதச் சுவைகளையும், இதிலுள்ள பாக் கள் பெற்றில்லை என்பதை யான் நன்கு அறிவேன். பருவந் தவ றிய – போதிய உரமுமற்ற பயிரிடம், நல்ல பலனை எதிர்பார்த்தல் எங்ஙனம் சாலும்? எனினும், தமிழினல் இயன்றது, சீர்திருத் தந்தை வலியுறுத்துவது என்ற காரணத்திற்காகவேனும், தமிழர்கள் – தோழர்கள் இதனை ஆதரிப்பார்களென்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. ஆதலின், ஆதரிக்க வேண்டுகிறேன்.

என்னை இந்நிலைக்கு ஆளாக்கிய கவிஞர் அவர்கட்கும், தம் அரிய நேரத்தையும் உழைப்பையும் கருதாது இதற்கு முன்னுரை எழுதியுதவிய புலவர் மே. வீ. வேணுகோபாலர், தோழர் எ. பி. சனர்த்தனம் M. A., தோழியர் R. இராஜரத்தினம், M.A., L.T. ஆகியோருக்கும் என் நன்றி யுரியதாகுக!

புதுவை,
18—10—46.

இங்ஙனம்,
ச. சிவப்பிரகாசம்.

மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள்

தமிழக நிலை

எங்கே?

யாதும் ஊரே; யாவருங் கேளிரென்
றோதிய தமிழர் உயர்நெறி எங்கே?
பிறவியில் யாவரும் சமமெனப் பேசிய
அறநெறி வள்ளுவன் அருளுரை எங்கே?
மதமோர் படுகுழி! மல்கிய சாத்திரம்
அதிபெருங் குப்பை! ஆதலால் விடுமினென்
றோதிய அறிஞரின் போதனை எங்கே?
முயற்சி யுடையார் இகழ்ச்சி யுறாரென
அயர்ச்சி நீக்கியோர் அருமொழி எங்கே?
அறிவும் ஆர்ந்த கல்வியும் கேள்வியும்
நிறைகவென் றுரைத்தோர் நேர்மொழி எங்கே?
தன்மதிப் பழியாத் தகைமை பெறுதலே
வன்றிறற் றமிழரின் வாழ்வின் சீரெனக்
கவரிமான் நிலையினை உவமையாய்க் கழறிய
மானத் தமிழரின் மாண்புரை எங்கே?
வெம்பகை காணின் வீரமோ டொழித்தலும்
தம்புகழ் பரவிடத் தகும்பணி யாற்றலும்
அன்பு பெருக்கலும் அறச்செயல் விளைத்தலும்
வன்பு தவிர்த்தலும் மறச்செயல் நீக்கலும்
இன்ப வாழ்வை இனிதுற அமைத்தலும்
துன்ப வாழ்வைத் தொலைத்தலும் தமிழரின்
கடமைஎன் றுரைத்தநற் கட்டளை யாவும்
எங்கே என் தமிழ் நாடே?
எங்கே உன்சீர்? ஏன் குறை பாடே?

கூம்பிய மரை மலர்.

வளநீர் மிக்க வாவியிற் றாமரை
இளமுகிழ் அரும்பி எழிலுடன் வளர்ந்தே
காரிருள் நீக்குங் கதிரோன் வரவுகண்
டாரெழில் மிக்குற அலர்ந்தது மகிழ்வாய்!
மலர்ந்த அம்மலர் கண்ட மாந்தர்
நலமுறு மதனெழில் நறுமணம் போற்றினர்!
இலையிதற் கீடென இனிதுடன் சாற்றினர்!
புலவர் போற்றிப் புகழ்மணம் பரப்பினர்.

* * *

காலை சென்றது; கடும்போ தேகிட,
மாலை வந்தது! வளமார் மலரின்
களிமுக மடங்கக் கதிரோன் மறைந்தனன்!
நளியிருட் படையும் நாற்றிசைச் சூழ்ந்தது!
பலர்புகழ் ஏற்றுப் பண்பொடு விளங்கிய
மலரோ, துன்புகொள் மாந்தர் அகமுகங்
கூம்புதல் போல வாடிக் குவிந்தது!
ஆம்புகழ் யாவும் அதனுள் மறைந்தது!

* * *

தண்டமிழ் நாடெனும் வண்டா மரைமலர்
நுண்ணிய அறிவெனும் ஒண்சுட ராலே
பெரும்புக ழென்னும் அருமணம் பரப்பி
உலகெலாம் வியக்க நிலவிய போழ்தில்,
ஆத்திக மென்னும் ஆரிருள் சூழ்ந்தே
தீர்த்த ததன்புகழ் செவ்வி யாவையும்!

* * *

அந்தோ அந்தோ! அருந்தமிழ் நாடே,
எந்நாள் மீண்டும் இரவியின் ஒளியெனும்
பகுத்தறி வதனைப் பாங்குறப் பெற்று,
மிகுத்திடும் இருளெனும் வெம்மதம் போக்கிப்
புகழொடு விளங்குவாய்? என்றன்
அகமலர் பொலிவுற் றலர்ந்து மகிழவே!

தமிழர் நிலை

அன்று!

முப்புறமும் அலைகடலை — மற்றோர் பக்கம்
மொய்த்தபெருந் தொடர்மலையை அரணாய்க்கொண்டே,
எப்புறமும் பகையின்றி, எதிர்த்தோர் தம்மை
இனிநாடா வகைசெய்து வென்றிகண்டு,
செப்பரிய கலைவளர்த்து வாழ்வி லென்றும்
சீர்காதல் மிகப்போற்றி இன்பந் துய்த்தே,
ஒப்பின்றி வாழ்ந்திட்டார்; அறிவுக் கொள்கை
உலகத்துக் கீந்திட்டார் தமிழ ரந்நாள்!

அசையாத மலைபோன்று தமிழர் கூட்டம்
அந்நாளில் தனியினமாய் இருந்ததோடு,
வசையில்லாப் பெருநெறியில்—உயர்ந்த நோக்கில்
மானமுடன் சிறந்தினிது வாழக் கண்டோம்!
பசையற்ற நிலையில்லை! அறிவைத் தீய்க்கும்
பாழ்மூடச் செயலில்லை! உலகம் போற்ற
இசைகொண்டு வாழ்ந்தவர்கள் முற்காலத்தில்
இருந்திட்டார் எனில், அவர்கள் தமிழ ரன்றோ!

தமிழர் இனம்

உலகத்து வாழ்கின்ற மக்க ளெல்லாம்
உருவத்திற் பேதங்கொண் டில்லையேனும்,
பலபலவாம் மொழிகொண்ட கார ணத்தால்
பகர்கின்ற வழக்கத்தால் ஆசா ரத்தால்
நிலவுமிந்தப் புவிதனிலே ஆங்காங் குள்ள
நிலத்தினிலே ஒருசேர வாழ்வதால், பல்
பலவான இனமாகி வாழு கின்றார்!
பைந்தமிழர் அவர்களிலோர் இனமே யாவர்,

எவ்வினமும் தன்னினத்தில் உயர்வு தாழ்வை
ஏற்படுத்தி யிருப்பதில்லை பிறவி தன்னில்!
வெவ்வியதோர் குணம் படைத்த ஆரி யர்தாம்
மேல்கீழ்என் றுரைத்திட்டார் தம்மி னத்தில்!
செவ்வியுடன் வாழ்ந்த தமிழ் இனமோ அந்தத்
தீமையினைக் கொண்டதில்லை அந்த நாளில்!
ஒவ்வாத ஆரியரின் உறவால், இன்றோ
உயர் தமிழர் பலபேதங் கொண்டா ரந்தோ!

இன்றைய நிலை

உலகம் விழியா முன்பே உண்மை
பலவும் அறிந்து பயன்பெற்று வாழ்ந்தோர்
தமிழர் என்றால் தடுப்பார் உண்டோ?
அமுதாம் அவர்கள் வழங்கு தமிழும்
இணையற்ற தென்றால் எதிர்ப்பாருண்டோ?
மானங் காத்த மறத்தமி ழர்கள்
ஈனம் வெறுத்தார் என்றால் பொய்யோ?
வீர வாழ்க்கை வெற்றிச் செயல்கள்
தீர உள்ளம் செந்தமி ழர்க்கெனில்,
மறுப்போர் யாவர் மதிப்ப தல்லால்?
செப்பருஞ் சீர்த்தித் தமிழர் வாழ்வுதான்
அப்போ தந்நிலை என்றால்,
இப்போ தெப்படி என்தமிழ்த் தோழரே?

காரணம் யார்?

உலகத்தைக் கடவுள்படைத் திட்டார் என்றார்!
ஒருசெயலும் அவனன்றி நடவா தென்றார்!
நிலவுகின்ற தாழ்வுயர்வு வறுமை மோசம்
நிர்ப்பந்தம் இன்னபிற தீமை யெல்லாம்
மலைமலையாய்ச் சமூகத்தில் தோன்றச் செய்து.
மாந்தர்களின் உணர்வழித்துத் துயர்வளர்த்தே
விலங்கினமாய் ஆக்குபவர் யாவர்? அன்றார்
விளம்புகட வுள்தானா? அன்றி வேறா?

மக்களது வாழ்வினிலே மல்கி யுள்ள
மடமையெலாம் மாய்வதற்கு மார்க்கஞ் சொன்னால்,
குக்கலைப்போல் குலைத்தெதிர்க்கும் கடவுள் ஒன்றைக்
குவலயத்தில் நானெங்கும் கண்ட தில்லை!
மிக்கதுயர் விளைக்கு மதம் வேண்டா மென்றால்,
விதிகூறி ஏய்த்திடுவோர் கடவுள் தானா?
தக்க ஒரு நலவாழ்வை அமைப்போ மென்றால்,
சகவாழ்வு மாயமெனச் சொல்வோர் யாவர்?

படுமோசப் பார்ப்பனரின் வார்த்தை நம்பிப்
பாழ்பட்டுப் போய்விட்டார் இந்த நாட்டார்!
கெடுநிலையை யுணர்கின்றா ரேனும். அந்தக்
கேட்டிற்குக் காரணத்தை யறிவ தற்கே
நடுநடுங்கிச் சாகின்றார்! விதியைச் சொல்லி
நாற்பதினா யிரங் கடவுள் படைத்து விட்டார்!
மடமையினில் வளர்ந்த இந்தக் கடவுட் கூட்டம்
மாளாத வரையிங்கு மீட்சி யுண்டோ?

சகுனத் தடை!

கடன்காரக் குப்பனிடம் சென்று சென்று
காலோய்ந்த தால் ஓர்நாள் கந்த செட்டி
பிடிவாதஞ் செய்திடவே, வாய்ச்சொல் முற்றிப்
பெரும்போருக் கிடமாகும் நேரந் தன்னில்
நடுவுள்ளத் தார் பல்லோர் அங்கே கூடி
ஞாயங்கள் பலபேசி எட்டாம் நாளைக்
கெடுவாக வைத்திட்டார்; பிழை செய்வோர்க்குக்
கேடுவரின் துணையாகோம் என்று சொல்லி.

சரியென்றே இருவர்களும் ஒப்பி விட்டார்;
தகராறு தீர்ந்ததனுல் சென்ருர் மற்ருேர்.
வருவதெப்போ எட்டாம்நாள் என்றே அந்த
வட்டியினுல் கொழுக்கின்ற கந்த செட்டி
விரைந்திட்டான் தன்வீடு. குறித்த நாளும்
விரைந்திடவே கணக்கையெலாம் புள்ளி போட்டுச்
சரியாக வட்டியுடன் மூந்நூ றென்றும்,
தந்தமுதல் நூறென்றும் குறித்துக் கொண்டான்.

குறிப்பிட்ட கெடுநாளின் விடியற் காலை,
குப்பன்ஊர் செல்வதற்குக் கந்த செட்டி
சுறுசுறுப்பாய்க் காலைக்கடன் யாவுந் தீர்த்துச்
சுந்தரியாம் மனைவியிடம் விடையே பெற்றுப்
புறப்பட்டான்; குறடிமுந்து வெளியே வந்தான்;
பூனையொன்று வெடுக்கென்று வீதி தன்னில்
குறுக்காக ஓடிடவே, கந்த செட்டி
குலைநடுங்கித் திரும்பி விரைந் திட்டான் வீடு!

தெருவாயிற் கதவருகே நின்று கொண்டு
செட்டியவன் செலும் அழகைப் பார்த்திருந்த
உருவாய்ந்த சுந்தரியாள், கணவன் தன்னை
'ஓடிவரக் காரணம் என்?' என்று கேட்டாள்.

' சரியில்லை சகுனந்தான்; பாழும் பூனை
சடக்கென்று குறுக்காகப் பாய்ந்த தேடி!
வருந்தொல்லை எதுவாமோ? போகா விட்டால்,
வட்டியொடு முதலெல்லாம் போச்சே!' என்ருன்.

' பணம் போச்சா!' என்றுதிகி லாக அந்தப்
பாவையுமே வாய்வயிற்றி லறைந்து கொண்டு
பிணம்போலே கீழ்வீழ்ந்து மூர்ச்சை யானுள்!
' பெருந்தொகையும் போச்சேடி! என்னசெய்வேன்;
உணவருந்திப் பார்த்தோமா? உடுத்திஞேமா?
ஒருசுகமும் காணுமல் இழந்தோ' மென்றே
கணைபாய்ந்தான்போல் துடித்தே அழுதான் செட்டி!
கருத்திழந்த தமிழகத்தின் காட்சி காணீர்!

பல்லி விழுந்த பலன்!

இளவேனிற் காலத்தே முழுநி லாவின்
எழில்கண்ட வீரன்தன் உள்ளம் மாறிக்,
களிவாழ்வை மேற்கொள்ள மனையா ளோடு
கட்டிலின் மேல் அமர்ந்தின்ப வார்த்தைபேசி
உளமகிழும் நேரத்தில், மேலி ருந்தே
ஓர்பல்லி அவன்உச்சந் தலையில் வீழ,
மளமளவென் றேயோடி மேசை மீது
வைத்திருந்த பஞ்சாங்கம் புரட்டிப் பார்த்தான்.

தலையில்விழுந் தால்பல்லி ' மரணம் ' என்றே
சாற்றிடும் அப் பஞ்சாங்கப் பலனைக் கண்டு,
குலைநடுங்க மனையாள்முன் ஓடி வந்தே
'கோ'வெனவே கதறியழு திட்டான் வீரன்!
சிலைமேனி வாய்ந்திட்ட அன்னுள், உள்ளந்
திடுக்கிட்டு வாய்குழறி, ' என்ன? ' என்ருள்.
' கலைநிறைந்த மதியாளே, சாக்காடென்னைக்
கடுகிவிட்ட தடிஎன்ன செய்வே' னென்ருன்.

ஒருவிஷயமும்புரியா அந்த நங்கை
உரைத்த அவன் வார்த்தையினால் கதிக லங்கிப்
பெருங்குரலில், 'ஐயோஎன் மாமா, இந்தப்
பேதையினைக் கைவிடுத லாமா?' என்றே
விரைந்தோடி அவனுடலைத் தழுவிக் கொண்டாள்!
'விதியிதுவோ' எனவீரன் ஓல மிட்டான்!
பெருநெறியே கொண்டதமிழ் நாடே, நீ இப்
பேதைமைக்கு நாணும் நாள் எந்த நாளோ?

ஆய்ந்து பார்ப்பீர்!

தண்ணருப் பாயும் தடஞ்சோலை நாடிநான்
பண்ணமைந்த பாவொன் றெழுதுதற்குச் சென்றிருந்தேன்.
அங்கோர் மரத்தினிலே ஆரெழிற் புள்ளினங்கள்
தங்கி யிருந்து நலமுரைத்துச் சந்தோஷப்
பேரொலியே செய்து பெருமகிழ்வு கொண்டிருக்கும்
நேரத்தில் என்வருகை கண்டு திடுக்கிட்டுப்
பேச்சை நிறுத்தின; பின்பு சில நிமிடம்
மூச்சன்றி வேறு முணுமுணுப்பும் செய்யவில்லை.
என்னுளத்தை ஈர்த்த எழிலார்ந்த புள்ளினத்தின்
மென்மொழியைக் கேட்க அங்கு மேடையொன்றில் யானமர்ந்
[தேன்.

* * *

நேரஞ் சிறிதுசெல நீண்டவாற் புள்மெள்ள
'யாரிவன்?' என்றோர் வினவை யெழுப்பிற்று.
நாளெல்லாம் மக்களிடம் நன்கு பழகுகின்ற
நீளலகு காகம் நெடுநேரம் பார்த்தென்னை
"வில்லேந்தி நம்மையெலாம் வேட்டையிடும் வேடனல்ல;
கல்லுளந்தான் பெற்ற கயவனல்ல; கண்ணிவைத்துப்
பற்றிச் செலவந்த பாவியல்ல!" என்றுரைக்க,
"மற்றிவன்யார்?" என்றே ஓர் மைனாப்புள் கேட்டதுவே.

மாடப் புருவொன்று வாய்திறந்து, ' இன்னவன்,
மூடநம் பிக்கையில் மொய்த்த தமிழ்நாட்டான்!

ஆயினும் தன்னினத்தார்க் காறறிவுண் டென்றுரைத்து
நாயினைப்போல் சண்டையிட்டே நாசமுறுங் கூட்டத்தான் !"

என்றுரைக்க, மற்றவை "ஈ ஈ, ஈ ! ஊ, ஊ, ஊ !"
என்றடக்க மாட்டாச் சிரிப்புச் சிரித்தே,

"இவனா? அவன் இவனா ?" என்று முறையாக
அவமானம் பண்ணின ! அச்சமயம் ஓர் சிட்டு,

"பேதம் நமக்கில்லை ; பெண்ணடிமை கொள்வதில்லை.
வாதிட்டு மக்களுக்குள் பேதம் பலவுரைத்தும்,

மாதர் தமையடிமை செய்திழித்தும் வாழ்வினிலே
தீதுற்று மாளும் சிறுசெயலோர் கூட்டத்தைச்

சேர்ந்தோன் இவன் " என்று செப்பிடவே, மற்றவைதாம்
ஆர்ந்த ஒலிச்சிரிப்பால் " ஆ, ஆ, ஆ !" வென்றனவே !

அவ்வமயம் அன்றிற் பறவைதான் முன்வந்தே,
" இவ்வுலக வாழ்வை இனிதென்றே எண்ணுகின்றோம்;

துன்பம் வெறுக்கின்றோம்; தூயநம் பெண்ணினத்தை
அன்பாய் நடத்தி அகமகிழ்ச்சி கொள்கின்றோம்;

ஆனால், மனிதர் அதைவெறுத்துக் கண்ணுக்குக்
காணாத ஒருலகைக் கற்பனையால் தோற்றுவித்தே,

இவ்வாழ்வு பொய்யென்றும் எல்லாமும் மாயையென்றும்
அவ்வுலக வாழ்வே அரும்பெறற் பேறென்றும்

சொல்லிச், சுகவாழ்வைத் தோற்றுகின்ற காதலின்வேர்
கல்லி எறிந்தே கருத்தொவ்வா வாழ்வுதனில்

இன்பவழி காண இயலாமல் என்றென்றும்
துன்பத்தில் மூழ்கித் துயர்கொண் டழிகின்றார் !

அந்த மனிதராம் ஆறறிவுக் கூட்டத்தின்
சந்ததியில் வந்தோன் இவனொருவன் ! ஆகையினால்,

இந்நிலைபெற் றுள்ள இவன்நமக்கு மேலென்றே
எந்த அறிவால் இயம்புவது ? " என்றுரைக்கச்,

"சீச்சீ! இவன்றனையச் செப்பாதீர்; மானமற்ற
பேச்சால் மனிதர்கள் மேலென்று பேசிடுவார்!"
என்றதொரு பேடன்னம். எல்லாமும் "வெட்கம்!" என்றே
விண்ணதிரக் கத்தின; வெட்கித் தலைகுனிந்தேன்!

* * *

பின்போர் மரங்கொத்தி பேச்சைத் தொடர்ந்ததுவாய்த்,
"தன்முயற்சி யால்நாம் தரணியிலே வாழ்கின்றோம்;
தெய்வச் செயலன்றி நம்மால் சிறிதேனும்
உய்ய முடியாதென் றுரைப்பாரி வைத்துநிதம்
சோம்பிக் கிடப்போரைச் சூழ்ந்தோன் இவன்!" என்ன,
"ஆம் ஆம், இவர்கள் அசைவதும் நிற்பதும்,
உண்பது றங்குவதும் ஊரையே மாற்றுவதும்,
அண்டை அயலோர் அழிகவென எண்ணுவதும்,
ஏமாந்தோர் சொத்துக் கேசமானர் ஆவதுவும்,
தீமைபல தன்னலத்தால் மென்மேலுஞ் செய்வதுவும்,
எல்லாம் அவன் செயலால்!" என்றோர் பசுங்கிளிதான்
சொல்லிற்றுக் கிண்டலாய். அவ்விடத்தில் சூழ்ந்திருந்த
புள்ளினங்க ளெல்லாம் பொழிலதிரத் தாம்சிரித்தே
எள்ளி, 'இவனா" "அவன் இவனா" என்றனவே.

* * *

இந்த மொழியெல்லாம் என்னுளத்தை வாட்டிமிகச்
சிந்தை தனைமாற்றிச் சீற்றத்தை யூட்டியன!
"கேவலப் பட்சிகள் கேலிதனைச் செய்துவதோ?
நாவை யடக்காமல் நான் சும்மா ஏகுவதோ?"
என்றெண்ணி யானும் பதில்தேடிச் சொல்வதற்கு
முன்வந்தேன்; ஆனல் முடியாமற் போயினவே!

* * *

ஐயறிவுப் புட்கள் அவமானம் பண்ணியதால்
மெய்குன்றிப் போனேன்நான்! மேன்மைப் பகுத்தறிவு
வாய்ந்த மனிதரின் வாழ்க்கையிலே ஊழல்கள்
தோய்ந்திருக்கு தென்றே சொலவந்த புள்ளினத்தைக்

கல்லால் எறிந்தேனும் காலொடித்துக் கையொடித்துக்
கொல்ல நினைத்தேன். அதுசமயம் கோலமயில்,
" ஆர்ந்த பகுத்தறிவு வாய்ந்தவர்தாம்; ஆனாலும்,
தேர்ந்த அறிவால் செயலொன்றும் செய்ததில்லை!
பண்டை நிலைதன்னைப் பாராட்டிப் பேசிடுவார்;
இன்றோ அவர்நிலைமை எள்ளற் குரிதாகும்!
அன்றியும் தந்நாட்டை அயலவர் ஆண்டிடக்
கண்டும் உணர்வின்றிக் கண்ணிலான்போல் வாழும்
அடிமையரைச் சேர்ந்தோன் இவன்" என்ன, "ஆகா!
கொடுமை இவன்நிலை! மிக்க கொடுமை யந்தோ!
நாட்டை யிழந்து நலனென்றுங் காணாமல்
கேட்டை யடைவோனைக் கேலியொன்றும் செய்யாதீர்!"
என்றிரா சாளி இயம்பிடவே, புள்ளினங்கள்
கண்ணீர் கசியப் 'பரிதாபம்" என்றனவே!

* * *

என்னை மிகவே இழித்துரைத்துக் கேலிசெய்து,
பின்னர் இரக்கம் பெரிதுகொண்ட புள்ளினத்தின்
பேச்சால். எனது பெருமையிழந் தேசிறிய
பூச்சாகி விட்டேன்! பொலிவார்ந்த என்வீட்டு
மாடியிலே தங்கிக் கவிதை வரையாமல்
நாடிஇச் சோலையை நானெதற்கு வந்தடைந்தேன்?
என்று மிகவருந்தி என்றுமிலாச் சோர்வுடனே
என்னில்லம் நோக்கி எழுந்திருந்தேன் அச்சமயம்,
" மூடச் செயலெல்லாம் முற்றுந் தொலையாமுன்
நாடாது தன்னரசு" என்றதொரு நாகணப்புள்!
அன்னதனைக்·கேட்டே அதிவிரைவாய் என்விடு
சென்றுவிட்டேன். என்நாட்டுச் செந்தமிழ வீரர்களே,
எள்ளி நகையாடி நம்மை இழித்துரைத்த
புள்ளினத்தின் பேச்செல்லாம் பொய்க்காமல் உம்மிடத்தே
கூறிவிட்டேன்; நீங்கள் கொடுக்கும் பதிலென்ன?
ஆறறிவால் ஆய்வீர் அமர்ந்து!

சீர்திருத்தம் வேம்பே?

உலகத்து வாழ்கின்ற மக்களெலாம்
　　உயர்நெறியைக் கண்டு மென்மேல்
இலகு புகழ்க் காளாகி வாழ்கின்றார்!
　　இந்நாட்டில் வாழு வோரோ,
நலமற்ற பழமையினில் நனிமூட
　　நம்பிக்கை கொண்டு நாளும்
குலைவுற்ற வாழ்வினிலே கொடுந்துன்பம்
　　மிகப்பெற்று வாடு கின்றார்!

சீர்திருந்தும் நினைவில்லை! திருத்தவரு
　　வோர்தமையும் சீறு கின்றார்!
யார் திருத்தம் சொன்னாலும் உண்மையதில்
　　கண்டொழுகும் எண்ண மில்லை!
பேர்வருத்தச் செயற்கெல்லாம் விதியென்றும்
　　கடவுள் செய லென்றும் பேசித்,
தீர்வற்ற வறுமையினுக் காளாகிச்
　　செயல்மறந்து மாளு கின்றார்!

மானவுணர் வினைமறந்தார்! மக்களிலே
　　பலபேதம் கொண்டு நொந்தார்!
ஈனமிகும் வாழ்வுற்றுச் சூத்திரனென்
　　றிழிவேற்று, யாருந் தூற்ற
மாநிலத்தில் உரிமையின்றி யுணர்வின்றி
　　வாழுகின்றார்! வளமை வாய்ந்த
தேனினிய வாழ்வுபெறச் சிறிதேனும்
　　முயற்சியதோ செய்வ தில்லை!

இந்தவிதம் இந்நாட்டு மக்கள்நிலை
　　இருக்கின்ற போழ்தி லந்தோ,
எந்தவிதம் முன்னேற்ற வாழ்விங்கே
　　எய்துவிடும்? இதனை மாற்ற
வந்த ஒரு கடவுளுண்டோ? மதமுண்டோ?
　　அவதாரம் உண்டோ? மக்கள்
சிந்தனையே செய்வதென்றோ? நமக்கெல்லாம்
　　சீர்திருத்தம் கைக்கும் வேம்போ?

மொழி நிலை

எங்கள் தமிழ்!

('காடு களைந்தோம்' என்ற பாரதிதாசன் பாடல் மெட்டு)

இன்பத் தமிழ்தான் — எங்கள்
இன்னுயிர் போற்றி வளர்த்திடுங் கண்டீர்!
கன்னித் தமிழ்தான் — எங்கள்
கதிநனை மென்மே லுயர்த்திடுங் கண்டீர்!
மென்மைத் தமிழ்தான் — எம்மை
மேனிலை நன்னெறிற் செலுத்திடுங் கண்டீர்!
தொன்மைத் தமிழ்தான் — இங்குத்
தூயசு தந்தர மளித்திடுங் கண்டீர்!

அன்பு பெருக்கும் — உயர்
அகப்பொருள் நூல்கள் எமக்குண்டு கண்டீர்!
இன்பம் விளைக்கும் — நல்ல
இன்னிசை யமுது மிகவுண்டு கண்டீர்!
நன்மை பயக்கும் — இந்த
ஞாலம்புகழ் நீதி நனியுண்டு கண்டீர்!
துன்ப மொழிக்கும் — வளஞ்
சூழும் நறுங்கனித் தேனுண்டு கண்டீர்!

ஆதலி னாலே — பிறர்
ஆட்சிக் கடிமைக ளாவது முண்டோ?
பேதங்கள் தீர்வோம்! — பல
பிடைநெறிகளை ஓடிடச் செய்வோம்!
காதலே கொள்வோம் — எந்தக்
காலுந் தெவிட்டாத கன்னித் தமிழ்மேல்!
தீதெலாம் மாயும்! — இங்குச்
செந்தமிழ் ஆட்சியில் நன்மையுண்டாகும்! (இன்பத்)

கல்வி.

கல்வியே உலக மக்கள் கருதிடும் உண்மைச் செல்வம்!
கல்வியை யறிந்தோர் அஃது கருந்தனம் என்றார்! மற்றச்
செல்வமோ அழிந்து போகும்! சிறுமையும் விளைக்கும்! ஆனல்,
கல்வியோ ஊற்று நீர்போல் தந்திடப் பெருகுங் கண்டீர்!

கல்வியின் பயனை மக்கள் கண்டிடு வாரே யானல்,
எல்லையில் ஊக்கங் கொண்டே இனிதுடன் நாளுங் கற்பர்!
நல்லறி வதனல் சேரும்; நனிதுயர் யாவுந் தீரும்!
புல்லறி வகலும்! உண்மைப் பொருளெலாம் விளங்கும் நன்றே!

பள்ளியை நாடிச் செல்வோர் படித்துமே உத்தி யோகங்
கொள்ளவே கற்ப தாலே குறைபல கற்கின் றார்கள்!
உள்ளமே விருத்தி யாகும் உற்றதோர் கல்வி யந்தப்
பள்ளியி லிருப்ப தில்லை; பகுத்தறி விக்குக் குற்றம்!

இத்தகைக் கல்வி யாலே என்னதான் பலனைக் கண்டார்,
சித்தமே இழந்து மக்கள் சிறப்பெலாம் தீர்ந்த தன்றி?
மித்தையாம் மதத்தின் கல்வி மேலெனக் கருதும் இந்தப்
பித்தமே தெளிய வேண்டும்! பிழைமிக நீங்குங் கண்டீர்!

அறிவினை யூட்டுங் கல்வி அவிவேகம் போக்குங் கல்வி,
சிறப்பினைக் கொடுக்குங் கல்வி தெளிவான தர்க்கக் கல்வி,
நெறிமுறை வளர்க்குங் கல்வி நேர்மையின் ஞானக் கல்வி,
மறுவறு கல்வி யாலே மக்களுக் கறிவுண் டாகும்!

கல்வியில் ஊக்கம் வேண்டும்; கற்பதில் தெளிவு வேண்டும்.
பல்விதத் தொழிலா ராய்ச்சி பண்ணலில் ஆசை வேண்டும்;
செல்வமும் அதுவே யாகும்! சீர்மையும் பெருகும். மக்கள்
நல்லதோர் இன்ப வாழ்வை நாடுவர்; கல்வி வாழி!

தமிழுக்குச் சதி!

(ஆனந்தக் களிப்பு)

எங்கள் தமிழ்க்கிணை யுண்டோ? — அதன்
ஈடற்ற நற்புகழ் பேசுதற் குண்டோ?
பொங்கும் வளநாட்டு மன்னர் — நல்ல
புகழுற்ற வள்ளல்கள் பூவையர், மற்றும்
சங்கம் புரந்திட்ட தமிழைச் — சில
சண்டாளர் மாய்த்திட எண்ணுவ தெல்லாம்,
பங்க மடைவதற் கன்றி — அந்தப்
பகற்கொள்ளைக் கூட்டத்தார் வெற்றிகொள்வாரோ?

நல்ல கலைக ளில்லாத — சொல்லும்
நயமுறுங் காவியம் ஒன்றுமி லாத
வல்லுநர் யாவரும் போற்றும் — உயர்
வளப்பெறு மிலக்கணம் யாவு மிலாத
சொல்லாடச் சோர்வுறும் இந்தி — இங்கே
சுகந்தர வருகுதாம் என்னே மடமை!
வெல்லுந் தமிழ்நாட்டு மக்காள், — நீங்கள்
வேடிக்கை பார்த்திட்டால் வந்திடும் மோசம்!

'இந்தி பொதுப்பாஷை' என்றே — நாட்டி
லெங்கணும் பேசியே ஏய்த்திடு மக்காள்,
எந்த இடத்திலெப் போது — கூடி
இந்தி பொதுவென்றே யாக்கினீர் சொல்வீர்?
சந்தத் தமிழ்மொழி வல்லோர் — மற்றும்
சார்ந்துள மொழியினில் தேர்ந்திட்ட நல்லோர்
வந்தே முடிவுசெய் தாரோ? — அட
வாயாடி வம்பரே வாய்மூடிப் போவீர்!

சோதரரே ஒன்று கேளீர்! — நல்ல
தூய்மைத் தமிழ்க்கொன்றுந் தீங்கிலை யென்றே
ஓதிடு வார் அந்த வஞ்சர் ! — நம
துயர்வினைச் சிறிதேனுங் காப்பதிந் நாளில்
ஏதமி லாத்தமிழ் அன்றி — வேறே
ஏதுண்டோ சிந்தனை செய்திடு வீரே ?
ஆதலி னால் தமிழ் காத்தே — பொல்லா
ஆரிய சூழ்ச்சியை ஓட்டிடுவீரே ! (எங்கள்)

அன்னையின் அலமரல்.

செந்தமிழ்ச் செல்வர்களே, — என்
சீருறும் மைந்தர்களே,
பைந்தமிழ் காத்திட வந்து பணிசெய்வீர்
பாவை நிகர்த்தவரே !
என்புகழ் கீர்த்தியெலாம் — புவி
எங்கும் நிறைந்தனவாம் !
அன்ன புகழினை மாய்த்திட வெண்ணியே
ஆரியர் வந்தடைந்தார் !
சூழ்ச்சி பல புரிந்தார் — கொடுந்
துன்ப மிழைத்துவந்தார் !
வாழ்க்கையின் வேரற இன்றவர் இந்தியாம்
வாளினை ஓங்கிவிட்டார் !
மானம் பறிபோகும் ! — நம்
வாழ்வும் சிதைவாகும் !
ஈனம் சகிப்போரை ஈன்றதில்லை நானும்
இப்புவி நாள்முதலாய் !
வீண்பழி ஏற்காதீர் ! — என்
மேன்மை குலைக்காதீர் !
ஆண்மையும் அஞ்சிடா நெஞ்சமும் தந்த உம்
அன்னைசொல் மீறுதீர் !
வீரம் அமைந்தவரே, — இந்தி
வீழ்ந்திடப் போர்தொடுப்பீர் !
சாரத் தமிழெனும் என்னுயிர் காத்து நல்
சான்ற புகழளிப்பீர் !

தமிழர் சீற்றம்!

எங்கும் மனக் கொதிப்பே -- அடடா
இன்பத் தமிழ் நாட்டில்!
பொங்கும் உணர்ச்சியெலாம் — திரண்டே
புத்துயிர் பெற்றதடா!
தங்கும் உயர்தமிழைச் — சிதைக்கச்
சண்டாளர் 'இந்தி' என்றார்!
சிங்கம்போல் வீறுகொண்டார் — தமிழர்
செந்தமிழ் காப்பதற்கே!

"ஒன்று தமிழ்தழைய — வேண்டும்
உற்றதோர் இந்நாட்டில்!
அன்றேல் தமிழர்களின் — ஆவி
அழிந்திட வேண்டும்!"
என்ற முடிவடைந்தார் — தமிழர்
இந்த உணர்ச்சியினைச்
சென்றழிப்ப தெதுவோ? — சூழ்ச்சி
செல்லுமோ இங்கினிமேல்?

அலைகடல் பொங்கித் — தமிழை
அழிக்க வந்திடினும்,
மலையெலாம் புரண்டே — தமிழை
மாய்க்க வந்திடினும்,
பலமிகு மாசர் — தமிழைப்
பழித்தழித்திடினும்,
சலித்திடு வாரோ — தமிழர்
தாய்மொழி காப்பதற்கே?

தமிழ் காத்த தாய்மார்!

தமிழர் நலங்காக்கத் தன்மதிப்புக் காக்க
அமுத மொழிகாக்க அன்னையீர் நீங்களெலாம்
வஞ்சனையா லிங்குவந்த இந்திதனை மாய்த்திடவே
வெஞ்சிறையை நாடி யிருந்தானீர் என்றதொரு
செய்தியினைக் கண்டேன்! செயல்மறந்து வாழ்த்துரைத்
உய்ந்த தினித்தமிழர் நாடென் றுளமகிழ்ந்தேன்! [தேன்!

* * *

பெண்கள் பிறவியிலே தாழ்ந்தவர்கள், பேதைகள்,
கண்ணுக் கினியநற் காட்சிதரும் பாவைகள்,
பிள்ளை பெறும்பொறிகள் என்றுபல பேசியே
எள்ளி நகையாடும் ஈனர் தலைகுனியப்,
பெண்களும் வீரம் படைத்தவர்காண்! மாந்தர்க்குக்
கண்ணிரண்டில் பேதம் கழறுவ தில்லையெனும்
உண்மை யறிவுறுத்தி ஊக்கம் மிகக்காட்டிப்,
பண்டைத் தமிழ்ப்பெண்கள் பான்மையினை நன்கு
மனதிருத்தி, இக்காலப் பெண்குலத்தின் மாசை
நனிதுடைக்க முன்வந்த நங்கையீர், அன்னையீர்,
உங்கள் பெருங்குணத்தை ஒப்பில் தியாகத்தைப்
பொங்குதமிழ் நாடும் பிறநாடும் போற்றினவே!

* * *

பாழ்துயிலே கொண்டு பழியேற்றுப் பல்லாண்டாய்
வீழ்நிலையே பெற்றுவிட்ட மேன்மைத் தமிழகத்தில்,
தன்மதிப்பு மிக்க தனிப்பெரியார் பேரெதிர்ப்பின்
முன்நின்றே நல்லறிவை மூட்டிவிட்டார் மக்களிடம்!
உத்தமிகாள்! நீங்கள் உறுதுணையாய் ஒத்துழைத்தே
புத்துணர்ச்சி தந்தீர்! புகழ்தந்தீர்! போற்றுகின்றேன்.

* * *

மாதர் மனம்வைத்தால் மாமலையும் ஓர் கடுகாம்!
ஈதறியா மக்கள் இருப்பதுவும் விந்தையன்றோ!
இந்த நிலையை இனிதே யுணர்த்தவந்த
செந்தமிழ்ச் செல்விகாள், தாயர்காள், நீங்கள்
சிறைச்சாலை யேகவில்லை! தீமையெலாம் வீழ்த்த
அறச்சாலை தானேகி னீர்!

தமிழ்த் தாயின் சிரிப்பு!

வானைப் பிளக்குதடா — தமிழ்தான்
வாழ்க வெனுங் கோஷம்!
கானுற்ற தீப்போலே — எங்கணும்
கடுகிச் செல்லுதடா!
வீணர்கள் கொண்டுவரும் — இந்தி
வீழ்க வெனுங் கோஷம்,
நானிலம் யாவுங் கேட்டே — மிகவும்
நாட்டமே கொள்ளுதடா!

மானவுணர் வடைந்தார் — தமிழர்
வல்லமை மிக்குயர்ந்தார்!
ஈனநிலை கடந்தார் — தமிழர்
ஏறுபோல் வீறுகொண்டார்!
தேனமுதத் தமிழின் — இனிய
தீஞ்சுவை கண்டுவிட்டார்!
ஆனநரிச் சமூகம் — இனிமேல்
அழிக்கக் கூடுவதோ?

சூரத்தன மிகுந்த — தமிழா,
சூழ்ச்சியில் கைதேர்ந்த
ஆரியக் கூட்டமிந்த — நிலைகண்
டஞ்சி நடுங்குதடா!
"வீரர்க ளாகி விட்டார் — மைந்தர்கள்
வெற்றி இனி" எனவே,
சீறுற்ற நம் தமிழ்த்தாய் — அதோபார்
சிரிப்புக் கொள்ளுகின்றாள்!

கூண்டுக் கிளி!

வானிடையே உரிமையுடன் பறந்துசென்று
மரக்கிளையில் தங்கிமகிழ் வாகப் பாடித்,
தேனிகர்த்த திங்கனிக ளருந்தி நாளும்
சேர்ந்ததுணை பிரியாமல் இனிதாய் வாழும்
கானகத்துக் கிளிதன்னைப் பிடித்துவந்தே
காப்பமைந்த கூண்டுதனில் அடைத்து மக்கள்
பால் நல்பழம் அளித்திடுவர்; பேச்சு ளித்துப்
பரவசமே யடைவர்! அது கிளிக்குமுண்டோ?

அவ்வாறே வாழ்வுதனில் துணையை வேண்டி
அழகியநன் மாதர்களை விலைக்கு வாங்கிச்,
செவ்வியுறும் அணியாடை உணவு தந்தே
சிந்தையெழும் அறிவூற்றை அடைத்து நாளும்
வெவ்வியதாம் இருட்டறையில் — சமையற் கூட்டில்
விளையாட விட்டுவைத்தே மகிழ்வர் ஆண்கள்!
கொவ்வைவயிதழ் மாதர்களின் இந்த வாழ்வு
கூண்டிலுறும் கிளிவாழ்வுக் குயர்ந்த தாமோ?

வாழ்வென்றால் இவ்வளவே என்று சொல்லி
மதங்கூறிச் சாத்திரத்தின் விதியைக் கூறிச்,
சூழ்ந்துள்ள ஆண்மக்கள் ஆட்டு விக்கும்
சொற்படியே ஆடுபவர் உயர்ந்த கற்புக்
காழ்மணிகள் ஆகிடுவர்! தேவராலும்
கருதிவணங் கப்படுவர்! என உரைத்த
பாழ்விளக்கும் போதனையை நம்பி நம்பிப்
பகர்கூண்டுக் கிளியானார் மாதர், அந்தோ!

உரிமை யற்றவள்!

அழகு வாய்ந்தவள் தான்! — உயர்
அணிகள் பூண்டவள் தான்!
பழகும் காதலில் தன்னொரு நாதனைப்
பணியச் செய்பவள் தான்!
மழலை கொண்டவள் தான்! — அன்பு
வடிவம் ஆனவள் தான்!
கழறும் நற்குண நல்லறி வுமற்றும்
கல்வியும் மிக்கவள் தான்!

என்ன இருந்தாலும் — அவள்
இழிந்தவள் இங்கே!
சின்னமதியினள் என்றிடும் சாத்திரம்!
செல்லா தவள் வார்த்தை!
என்ன குறையுடையாள்? — அவள்
என்ன தவறுடையாள்?
மன்னுசொத் துரிமை ஒன்றிழந்தாள்! வந்த
மானக்கே டிதன்றோ!

வைதிகப் பலன்!

வெண்ணிலவைப் பொழிகின்ற தண்மதிதான் வான
வீதியிலே தோன்றிடுமோர் நாளினிலே யானும்,
எண்ணமிகப் பலப்பலவாய்த் தோன்றியதால் தூக்கம்
இன்றிமன வமைதிபெற மாடிக்குச் சென்றேன்.
தண்காற்று மெல்லெனவே வீசியினி தாக்கச்,
சந்திரனும் என்னுளத்தை மகிழ்வித்தான் மிகவே!
எண்ணமெலாம் ஒருநிலையில் வந்திட்ட நேரம்;
எல்லோருந் தூங்கிவிட்டார். இச்சமயம் தன்னில்,

தோட்டத்துப் பக்கமதாய் வந்ததொரு சத்தம்;
சோகந்தான் நிறைந்ததது! சுடுகின்ற தீப்போல்,
நாட்டமுடன் கேட்டிருந்த என் இதயந் தன்னில்
நனிமிகவே சுட்டதைக் கூறுகின்றேன் கேளீர்;—
"வாட்டுகின்ற துன்பத்தின் மீளும்வழி யில்லை!
வையத்தார் வகைசெய்த நீதிநெறி என்னே!
கேட்டிற்கே யாளாகும் பெண்குலந்தான் செய்த
கேடென்ன சொல்லிடுவாய் பாழுலகே நீதான்?

வாழ்வின்பம் யாவருக்கும் பொதுவாகு மன்றோ?
மாப்பெரியோர் இதையுணரா திருப்பதுவும் நன்றோ?
ஆழ்வுறுதே பெண்குலந்தான் விதவையெனும் பேரால்
அநியாயம் இதனைப்போல் அவனியிலே உண்டோ?
சூழ்ந்துள்ள நெருப்பிடையே எமைவிட்டு நாளும்
துன்புறவே செய்துவரும் சூதறிவார் யாரே?
பாழ்நிலையில் வீழ்வதுவோ பெண்பிறவி? இங்குப்
பரிதாப உள்ளமெலாம் பறந்ததுவோ? ஐயோ!

என்தாயும் தந்தையரும் சிறுவயதி லென்னை
யாருக்கோ மணஞ்செய்தார்; இறந்தார்கள் பின்பு.
நன்மாலை சூட்டிய அந் நாயகனும் மாண்டான்;
நங்கையெனை விதவை யென்றார்! அன்றுமுத லென்னைத்
துன்பமெனும் நெடுங்கடலில் ஆழ்த்தியது சுற்றம்!
தூயவொரு மங்கையெனும் நற்பருவந் தன்னில்,
பன்னலமும் யானிழந்தேன்! பாவியேனென் வாழ்வு
பாழான முடிவினுக்கே வந்ததுதான் கண்டேன்!

அண்ணனும் அண்ணியரும் காதலிலே மூழ்கி
அன்னாடம் களித்திடுவர்! அருகிருப்பேன் யானும்!
எண்ணாது மெண்ணியெண்ணி என்னுளந்தான் தீயும்!
என் நிலையை யாரறிவார் என்போன்றா ரன்றி?
அண்ணனுக்கும் அண்ணியர்க்கும் அறிவிருந்தால் என்னை
அழகான நடுக்கூடத் தூணென்றே எண்ணார்!
திண்மையுறும் விதவையெனும் சித்ரவதை தாளேன்!
தீர்ந்திடுக என்ஆயுள்! தீர்ந்திடுக தீர்க!"

திடுக்கிட்டேன் ஓடோடித் தோட்டத்திற் சென்றேன்;
சிறுகிளையில் தொங்குகின்றாள் துடிதுடித்தென் தங்கை!
நடுக்குற்றேன்! உளம்வியர்த்தேன்! செயலற்றேன்! இந்த
நாட்டினிலே வைதிகத்தைப் புனிதமென வெண்ணிக்
கடைப்பிடித்த பயனிதுவோ? என்அருமைத் தங்கை
கருத்தழியச் சுகமழியக் கதறியழ விட்டே,
நடைப்பிணமாய்ச் செய்துயிரைப் போக்கிவிட்டேன் பாவி!
நவிலுமிந்த வைதவ்யம் நாசமடை யாதோ!

சிதைந்த உள்ளம்!

மாசு படிந்த உடலுடனும்,
மங்கு நிலவின் முகத்துடனும்,
தூசி படிந்த உடையுடனும்
சோகம் நிறைந்த உருவுடனும்,
ஆசில் குணத்துக் காரிகையாள்
அழகை யெல்லாம் பறிகொடுத்தே,
வீசும் புயலால் உள்ளத்தில்
வேதனையே கொண்டிருந்தாள்!

அந்த நங்கை ஓர்நாள், தன்
அன்னை வெளியூர் சென்றதனால்,
முந்த வீட்டு வேலையெலாம்
முடித்துத் தோட்டந் தனிலுள்ள
விந்தை மேவும் பூஞ்செடிக்கு
வேண்டும் தண்ணீர் ஊற்றிடவே
வந்தாள்; நீரை ஊற்றியபின்,
மலரின் கூட்டம் பலகண்டாள்!

ஓடி மிக்க ஆவலுடன்
ஒன்றைப் பறித்தாள்; மணம் நுகர்ந்தாள்!
பீடு கொண்ட மனத்துடனே
பின்னர் அதனைத் தன்தலையில்
சூட நினைத்தாள்; திடுக்கிட்டாள்!
துன்ப வெள்ளம் பெருக்கெடுக்க,
நாடி யிழந்த நிலையினள் போல்
நடுங்கி யுள்ளம் சோர்ந்திட்டாள்!

கையி லுள்ள மலர்மீது
கண்ணீர்த் துளிகள் சிந்தியதும்
வெய்யில் தன்னிற் கிடந்ததுபோல்
வெதும்பிற் றந்த வளமலரும்!

வைய நிலையை அவள் நினைத்தாள் ;
வருத்தத் திற்கோர் அளவில்லை !
மெய்யை நனைத்தும் நிற்கவில்லை ;
மேலும் பெருகிற் றவள் கண்ணீர் !

தன்னில் மூத்தோர், தன் தாயர்
தலையில் மிகவே பூச்சூடி
அன்னாள் மனக்கண் முன்னுலவ,
'ஆ!' வென் றலறிக் கீழ்வீழ்ந்தாள் !
என்னே மடமை விதவை யென
இந்த நாட்டில் மாதர்களைத்
துன்ப வாழ்வில் வீழ்த்தி நிதம்
துடிக்கச் செய்யும் கொடுமை யந்தோ !

அன்பு நாட்டில் அமங்கலை !

அன்புள்ளம் இல்லாத மனிதர் தம்மை
ஆர்ந்திட்ட நல்லறிவுப் பெரியோ ரெல்லாம்,
'என்புறுதோல் போர்த்திட்ட உடலம்' என்றே
இசைத்திட்டார்; ஈதறிந்தே உயிர்கள் மீது,
நன்மனங்கொண் டவற்றினுக்குத் தீமை யின்றி
நலம்பலவும் செய்கின்றோம் ! ஆனால் அந்தோ,
வன்புறுத்தும் மதம்பேசி மாதர் தம்மை
மாத்துயரில் ஆழ்த்துகின்றோம்; அறிந்தோமில்லை!

'பெண்ஜென்மம் பாவ' மெனப் பேசிப் பேசிப்
பேதைமையை வளர்த்துவிட்டார் சூழ்ச்சி மக்கள்!
கண்ணிரண்டில் பாவபுண்ணி யந்தான் செய்த
கண்ணுண்டோ? வாய்ந்துள்ள சமூகந்தன்னில்,
பெண் ஆணும் கண்போன்று விளங்குகின்ற
பெற்றியினை யறியாதார் மனிதர் தாமோ?
மண்ணுலகில் வேறெங்கு மிதுபோ லுண்டோ ?
மதம் பேசும் மாந்தரிதை யுணரா தேனோ?

மாதர்க்கு மணவுரிமை யளிப்ப தில்லை!
வாழ்விலவர் படுந்துயர்க்கோ மாற்றுமில்லை!
நாதனிழந் தாலவர்கள் மீண்டும் வேறோர்
நாயகனை மணப்பதுவும் பெரிய குற்றம்!
நீதியிலா முறையேனும் ஆண்கள் மட்டும்
நினைத்தபடி மறுமணமே செய்து கொள்வர்!
வேதமுதல் அன்னவர்க்குச் சான்று கூறும்!
விதவையினைக் கிரங்கிடுவார் யாருமில்லை!

படமுடியாத் துயர்க்கடலில் நீந்தும் அந்தப்
பதியிழந்தோர் கரையேற மார்க்கஞ் சொன்னால்,
குடிமுழுகிப் போச்சென்றே வைதீ கத்தின்
குடுக்கையெலாம் ஆர்பாட்டம் செய்யு மிங்கே!
அடர்புதரில் — சாக்கடையில் நித்த நித்தம்
அனாதையைப்போல் சிசுவிறந்து கிடக்கு தென்றே
படிக்கின்றோம், பார்க்கின்றோம்! இதனால் 'மானம்
பறப்பதில்லை' எனிலிதுவும் விந்தை யன்றோ!

'கடவுளரின் ஆணை' யெனில் விதவைத் தன்மை
கணவன்மார் மாண்டவுடன், காதல் அந்தச்
சுடர்க்கொடியாள் உளம்விட்டு மாய்த லின்றிச்
சுடுநெருப்பாய்த் தோன்றிஉடல் தீய்ப்ப தேனோ?
அடக்குமுறை யாலவர்கள் காதல் தீயை
அணைத்துவிட முயல்கின்றார்! ஆனால் அந்த
மடத்தனத்தால் 'விபரீதம்' விளையக் கண்டும்
மனந்திருந்தா திருப்பவர்கள் மனிதர் இங்கே!

"கன்னிகைதான் சிற்றின்பம் வேம்பென் றாலும்
கைக்கொள்வள் பக்குவத்தே" என்றார் முன்னோர்.
மின்னொளிரும் இளமை யெழில் விதவை மங்கை
வேண்டாளோ சிற்றின்பம்? இயற்கை யன்றோ?
நன்னிலையே வேண்டிமிகத் தவஞ்செய் தோரும்
நனிகாதல் மிகக்கொண்டார் என்னக் கண்டும்,
பொன்னனைய மாதர்களைக் காதல் தீயில்
பொசுக்கி உயிர் வாட்டுவது தானோ அன்பு?

பூவையர்க் கிரங்கும் புள்ளினம்!

வண்ண மலர்ச்சோலை—தன்னில்
வாய்த்த நாத்ருடன்
பண்கள் பலபாடித்—தினமும்
பரவச மடைவோம் !
எண்ணும் இனியதொரு—வாழ்வில்
என்றும் மகிழ்ந்திடுவோம் !
மண்ணில் வாழ் மாதர்களே—உம்போல்
வாழ்வதை யாம் விரும்போம் !

புள்ளினம் என்றுரைப்பீர்—எம்மைப்
புன்மொழி யாலிகழ்வீர் !
எள்ளிடும் வாழ்வெமக்கோ — உமக்கோ ?
எண்ணிடு வீர் சிறிதே !
குள்ளச் செயல்புரியோம் — இனத்தைக்
கொடுமை செய்தறியோம் !
கள்ள உரை புகலோம் — நாங்கள்
கற்ற தியற்கை நெறி !

ஆயும் அறிவுடையோம் — எனநீர்
ஆணவம் பேசிடுவீர் !
தேயும் மதிபோல் உம் — மாண்பு
தேய்வதை நீரறியீர் !
நாயும் விரும்பாத — அடிமை
வாழ்வில் நாளெல்லாம்
ஓயுத லின்றி நீங்கள் — மிகவே
உழைப்பதைக் காணீர் !

சந்தையில் மாடுவாங்கும் — ஒருவன்
தரகு — விலை தந்து,
சொந்தமாய்க் கொண்டதன் பின் — அதனால்
சுகம்பெறக் கண்டோம் !
அந்தவிதம் நீங்கள் — ஊணும்
ஆடையும் பெற்றிடவே,
சொந்த மதி யிழந்தீர் ! — ஆண்கள்
சுகப் பொறி யானீர் !

என்ன நலங் கண்டீர்? — உரிமை
யாது பெற்றுள்ளீர்?
கன்னல் மொழியுடையீர், — அதனைக்
கழற முன் வருவீர்!
அன்னநடை நடப்பீர் — பலவாம்
அணிகள் பூண்டிடுவீர்!
பின்னல் சடைமுடிப்பீர் — ஆனால்
பேதைமை விட்டகலீர்!

விந்தையொன்று கேட்பீர் — உம்மை
வீழ்ந்த பிறப் பென்றும்,
நிந்தைக்குரிய ரென்றும் — புகல்வார்
நீரும் அதை யொப்புவீர்!
எந்த உலகினிலே — இதுபோல்
ஏழை மதி கண்டீர்?
சுந்தர மாதர்களே — எமது
சுதந்தரங் காணீர்!

ஆணுக்குப் பெண்ணடிமை — உண்டோ?
அதைநீர் ஏற்றதனால்,
மாணுற்ற பெண்ணுலகுக் — கழியா
மாசினை யுண்டுபண்ணலிர்!
நாணம் மிகுந்தவரே — இதற்கு
நாணுதல் ஏன் மறந்தீர்?
வீணுரை பேசுவதோ? — உமது
வீழ்ச்சிநிலை யறிவீர்!

பக்தியினில் மிகுந்தீர் — சடங்கு
பற்பல செய்கின்றீர்!
பக்தியும் செய்சடங்கும் — உமது
பழிப்பை நீக்கிடுமோ?
மிக்க துயர்களைவீர் — தமிழர்
மேன்மை நிலையறிவீர்!
தக்க பணிபுரிவீர் — உயிராம்
தன்மானங் காத்திடுவீர்!

தொழிலுலகம்

தொழிலாளர் மேன்மை

["கொச்சிமலை குடகுமலை" போன்ற இசை]

தொழிலாளர் மேன்மையினைச் சொல்வதுவு முண்டோ?
தூயவொரு வனப்புலகைத் தோற்றியவர் அன்னார்!
எழின்மாட மாளிகைகள் கோபுரமுண் டாக்கி
இருளுலகை ஒளிபெறவே செய்தவர்கள் அன்னார்!
அழகியநற் சோலைகுளம் ஏரியாறு கண்டே
அரியதொரு விளைநிலங்கள் அமைத்தவர்கள் அன்னார்!
குழவிநிலை தனிலிருந்த நாகரிக வாழ்வைக்
கோடுயர்மா மலைபோலே உயர்த்தியவர் அன்னார்!

உயிர்வாழ்வோர்க் குணவுப்பொருள் விளைவிப்பவர் அன்னார்!
உடைகள்பல நவநவமாய்ச் செய்தளிப்போர் அன்னார்!
துயிலுதற்கும் வாழுதற்கும் காப்பமைந்த தான
சுகந்தருநல் வீடுபல அமைத்திடுவோர் அன்னார்!
பயம்விடுத்துப் பூமியினுள் சுரங்கம் வெட்டி யாங்கே
பல்விதஉ லோகவகை கண்டளிப்போர் அன்னார்!
அயர்வின்றி மனிதகுலம் வாழும்வகைக் கேற்ற
அரும்பொறிகள் வாகனங்கள் செய்பவரும் அன்னார்!

கன்மலையைப் பிளப்பவரும் கடல்முத்தெடுப் போரும்
காடுபல அழித்துநாடு காண்பவரும் அன்னார்!
இன்னும்பல எழில்நலங்கள் உலகுபெற வேண்டி
இன்னுயிரைப் பொருட்படுத்தா துழைப்பவரும் அன்னார்!
பன்னுவதோ அத்தோழர் தோள்வலியின் மேன்மை?
பாருலகம் அதையறியா திருப்பதென்ன நேர்மை?
இன்னவிதம் உழைப்பவருக் கேழ்மைநிலை யென்றால்,
இவ்வுலகம் நன்னெறியில் ஏகுவதும் எந்நாள்?

புண்ணிய நாட்டில் ஏழைகள்!

புண்ணியநா டென்றுசொலும் இந்த நாட்டில்
புழுப்போலே துடிக்கின்றார் ஏழை மக்கள்!
கண்கொண்டு பார்ப்பதற்கோ சகிக்க வில்லை!
கதியற்றே நிதியற்றே வறுமை யுற்றே
புண்மனத்தால் வாடுகின்றார்! அந்தோ, இந்தப்
புவிதனிலே வேறெங்கு மிதுபோற் காணேன்!
எண்ணமெலாம் 'என்செய்வோம்?' என்ப தாகும்;
இடிகின்றார் மனத்துயரால் நலிகின் றாரே!

பொன்விளையும் நாடென்றார்; ஆனா லிங்குப்
பொழுதெல்லாம் உழைத்தாலும் சோற்றுப் பஞ்சம்!
துன்பமிகத் தாளாமல் சொந்த நாட்டைத்
துறக்கின்றார் பெண்டுபிள்ளை உயிரைக் காக்க!
நன்செய்நில முப்போக விளைவு யாவும்
நனிகரம்பாய் விட்டனவோ? அந்தோ, அந்தோ!
கல்நெஞ்ச முதலாளர் செல்வர் என்னும்
கடுஞ்சூறை ஏழையரை மோதக் கண்டோம்!

நல்லின்பம் அனுபவிக்க வேண்டி, அன்னார்
நாட்டினது செல்வத்தைக் கொள்ளை கொண்டார்!
வல்லரசும் அவர்பக்கம் துணையாய் நின்றே
மக்களது துயர்நிலையை வளர்க்கக் கண்டோம்!
அல்லலுறும் ஏழையரின் நிலையை மாற்ற
அமைத்திடுவோம் சமதர்மம் என்று சொன்னால்,
புல்லுருவிக் கூட்டமெலாம் சீறிப் பாய்ந்தே
புலிவேஷம் போடுதிங்கே! மடமை என்னே!

வறியோன் கண்ட வான்மதி!

நிலவே நிலவே, நெஞ்சங் கவருங்
கலையெலாம் நிறைந்த கவின்பெறு நிலவே,
திடமுடன் நீதான் சிந்தனையின்றி
மடமடவென்றே வானிற் செல்கிறாய்!
நானோ மிகவும் நல்கூர்ந் ததனால்
வாணுதல் மனைவி மக்களைப் பிரிந்து,
பிழைப்புத் தேடிப் பெரிதும் அலைந்தே
உழைப்பில் லாமல் உள்ளம் வாடக்,
கையைக் கொண்டே மெய்யைப் போர்த்தி
நடுக்கஞ் செய்யும் நனிகுளிர் தன்னில்
முடங்கிக் கிடந்து மூட உலகின்
சிறுசெய லெண்ணித் தியங்கிடும் நேரம்,
முறுவல் செய்தே முன்வந்து தோன்றினாய்!
என்நிலைக் கிரங்கி நீ இன்மையைப் போக்கிடச்
சென்றிடும் உலகில் சிறியதோர் வேலை
தேடித் தருவாய் என்ற மகிழ்வால்
வாடிக் கிடந்த தலையை நிமிர்த்தினேன்!
அந்தோ அந்தோ, நீதான் என்றன்
ஆருயிர் மனைவியின் சீர்முகங் காட்டிக்
குழந்தையு மவளுங் கொண்ட உளத்தைப்
பழியுறு களங்க மதனில் காட்டி,
உடைந்தஎன் உளத்தை மேலும்
நடுங்கிடச் செய்தாய்! நானினி வாழ்வதோ?

பசிநோய் போக்குவீர்!

[ஏற்ற பண் இசைக்க.]

மேனாட்டி லோர்மனிதன் — பசியால்
வீழ்ந்து மடிந்திடிலோ,
சேனா சமுத்திரம்போல் — மக்கள்
சேர்ந்து கிளர்ச்சிசெய்வர்!
கோனாட்சி யாயிடினும் — அஃதோர்
குடியாட்சி யாயிடினும்
தானாட்டங் கண்டுவிடும்! — குறையோ
தலைகாட்டா தோடிவிடும்!

இந்திய நாட்டினிலே — பசியால்
எண்ணற்ற மாந்தர் நிதம்
நொந்துமே மாளுகின்றார் — இதுபோல்
நூதனம் எங்குமில்லை!
இந்தநிலை யறிந்தும் — அதனை
இங்குளோர் போக்குதற்கே
சிந்தை துடிப்பதில்லை! — உணர்வோ
சிறிதுங் கொள்வதில்லை!

வேதன் விதித்தபடி — யாவும்
விளையும் என்றுசொல்லி,
நீதினை ஓம்பிடுவார்! — அதுபெறின்
தெய்வத்தைக் கூவிடுவார்!
மேதையர் யாங்களென்பார் — முயற்சி
வீணெனக் கூறிடுவார்!
யாதுநலம் பெறுவார்? — இவர்கள்
எந்நலங் காத்திடுவார்?

ஏழ்மை யிருந்தவிடம் — உலகில்
இல்லாமல் ஆகியரும்
போழ்தினி லிங்குமட்டும் — அதற்குப்
புகலிட மேனோ?
பாழ்மதி விட்டிடுவீர்! — வைதிகப்
பயித்தியந் தெளிவீர்!
வீழ்நிலை போக்கிடுவீர் — பசிநோய்
வீழ்த்திட முன்வருவீர்!

இரு பெரிய குற்றவாளிகள்!

புவிப்பொருளை வஞ்சத்தால் மிகவே பெற்றுப்
புலன்செல்லும் வழியெல்லாம் செலவு செய்தே,
அவிவேக வாழ்வுதனில் களியாட் டெய்தி
அகங்களித்து வாழ்பவனோர் குற்ற வாளி!
குவிந்துள்ள பெருநிதியால் மேலும் மேலும்
கொள்ளைலா பம்பெருக்கி உழைப்போர்க் கீயா
துவகையுடன் அஃபொருளால் உல்லா சத்தில்
உழன்றிடுவோன் அவனைவிடக் குற்றவாளி!

இவ்விருவர் சமுகத்தின் நலனைத் தீய்க்கும்
எரிபோல்வர்! வாழ்வினிலே மக்கள் கொள்ளும்
வெவ்வியதோர் துயர்நிலையும் வறுமை யாவும்
மென்மேலும் ஓங்க "விதி" சொல்லி ஏய்ப்பர்!
செவ்வியுறும் சமவாழ்வு நேரா வண்ணம்
செங்கோலின் துணைபெற்று நசுக்கி வாழ்வர்!
எவ்வகையும் தந்நலத்தால் புவியை வாட்டும்
இக்கொடியர் பெருங்குற்ற வாள ரன்றோ!

தோற்றுவீர் சமதர்மம்!

புதுவுலகம் போற்றியெதிர் கொண்டழைக்கும்
புனிதமிகு சமதர்ம ஆட்சி யாலே,
கதியற்றோர் நிதியற்றோர் வறுமை யுற்றோர்
காலமெலாம் உழைத்துழைத்து வலிமை யற்றோர்,
சதிசெய்யும் சாத்திரத்தால் மதத்தால் மற்றும்
சாதியெனுங் கொடுமையினல் நசுக்கப் பட்டோர்,
அதிவிரைவில் துயர்நீங்கி இன்பங் காண்பர்!
ஆதலினல் சமதர்மம தோற்று வீரே!

ஒருசிலரே நாட்டினது செல்வந் தன்னை
உறிஞ்சிமிகக் கொழுக்கின்ற நிலைமை மாறப்,
பெருமக்கள் உழைப்பின்றி உணவு மின்றிப்
பெருந்துயரில் வருந்துகின்ற கொடுமை யேகச்,
சரிசமமாய் மக்களெலாம் விளங்கி நாளும்
தன்மான வாழ்வினிலே இன்பம் காண,
அருநெறியாய் விளங்குகின்ற சமதர் மத்தின்
ஆட்சியை இந் நாட்டினிலே தோற்று வீரே!

பத்தியம் தவறேல்!

மக்கள் அடையும் உடல்நோயின்
வருத்தங் காணச் சகியாதார்,
தக்க நல்ல மருந்து கண்டு
தந்தார் புவிக்கே! அம்மருந்தால்,
மிக்க வாதை தவிர்கின்றார்!
வீழ்த்தும் நோயை வீழ்த்துகின்றார்!
துக்க உள்ளம் மாறுகின்றார்,
துன்ப நோயைப் பெற்றவர்கள்.

மருந்துக் கேற்ற பத்தியங்கள்
வகுத்தார் அதனைக் கண்டளித்தோர்;
வருந்து கின்ற நோயாளி
மருந்தை யுண்டு, பத்தியத்தில்
திருந்தா உள்ளம் பெறுவானேல்
தின்னும் மருந்தால் பயனுண்டோ ?
இருந்த நோயும் தீராமல்
இன்னும் பலநோய் விளையாதோ?

அதுபோல், உலக வாழ்வினிலே
ஆர்ந்த வறுமை எனுநோயால்
கதியற் றேங்கும் மக்களது
கவலை தீரக், காரல் மார்க்ஸ்
புதிய மருந்தொன் றாய்ந்துகண்டார்;
பொதுவு டைமை அதன்பெயர்தான்!
அதனைக் கொள்ளும் முன்பாக
அமைந்த பத்தியம் பலசொன்னார்.

" தூய உள்ளம் அன்பிரக்கம்
தோன்ற வேண்டும்; இவையன்றித்
தீய சாதி பேதங்கள்
சிறுமை விளைக்கும் வழக்கங்கள்
ஆய மதங்கள் சாத்திரங்கள்
அறிவைப் போக்கும் விதியாவும்
மாய வேண்டும்; மக்களது
மனத்தில் தெளிவு மிகவேண்டும்!"

பொதுவு டைமை மருந்தினுக்குப்
புகன்ற பத்தியம் இவையேயாம்.
கதியற் றிடுமோர் வாழ்வேகக்
கருதி யுழைப்போர் இதையறிந்து,
மதியின் துணைகொண் டம்மருந்தை
வகுத்த வாறே உட்கொண்டால்,
கதியே பெறுவர்; தவறிடிலோ,
காண்பர் அந்தோ விபரீதம்!

திருந்துக!

(ஏற்ற பண் இசைக்க)

உலகில் தோன்றும் புரட்சிகள் யாவும்
உறுபெரும் பசியினா லன்றோ?
இலகும் மாந்தர் அதையறிந் தும், பின்
ஏழைமை வளர்த்திடு கின்றார்!

மனிதர் யார்க்கும் பசிப்பொது வாக
மாநில மீதினிற் சிலரே,
கனவி லும்பசி யறிந்திடா திருக்கக்,
கடும்பசி கொண்டவர் பலரே!

புவியிற் பிறப்போர் வாழ்வினுக் குரிய
பொருள்களைக் கொள்வது முண்டோ?
அவிவே கத்தால் ஒருசிலர் அவற்றை
அபகரித் தின்புறல் நன்றோ?

உணவும் உடையும் வீடுமே யில்லார்
உலகினி லிருந்திடு மட்டும்,
தணிவும் உண்டோ? புரட்சிப் பெருந் தீ
தாவியே எரித்திடுங் கண்டீர்?

காதல் மணத்தின் அவசியம்

திரையாருங் கருங்கடலில் திசைகண்டு கலன்செலுத்தும்
புரையில்லா மனமுடைய புகழ்வாய்ந்த மாலுமிபோல்,
அறியாமை உலகத்தை அறிவுடைமை யாக்குதற்கு
முறையானே செயல்புரிந்து முனைந்துழைக்கும் தலைவரெலாம்
நிறைகாதற் றிருமணங்கள் நிலவுலகில் தழைகவென்றார் !

நாட்டினது நலனழித்து நமதிடையே பிளவுறுத்தி
வாட்டுகின்ற கொடும்பேதம் வலிகுன்றி மாயாவோ ?
மாட்சியுறு நற்காதல் மணம்புரிந்தால் தோழர்களே !

வேம்பெனவே கைக்கின்ற விதியமைந்த வாழ்க்கையினைத்
தேம்படுநற் கனிபோன்று தித்திக்கச் செய்யாவோ ?
ஆம்புகழ்சேர் அருங்காதல் மணம்புரிந்தால் தோழர்களே !

அன்புடைய மனத்தினதாய் அயல்பிரியச் சகியாமல்
என்றென்றும் இனிதுவக்கும் அன்றில்போல் வாழீரோ ?
நன்மைமிகு சீர்க்காதல் மணம்புரிந்தால் தோழர்களே !

எனவே நீர்,

இன்புற்று வாழ்வில் இனிது களிப்பதற்கு
அன்புடைக் காதல் மணமது புரிவீர் !
தீயன வெல்லாம் மாயும் !
தூய வாழ்வில் சுகமடை வீரே !

[இது தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் என்னும் நான்குறுப்புக்களால் ஆகிய "நேரிசையொத்தாழிசைக்கலி".]

காதற் குறி

தாய் : — தங்கச் சிலைநிகர்த்த தையலே இந்நேரம்,
எங்குநீ சென்றுவந்தாய் என்னை யறியாமல்?

மகள் :—அங்கம் கொளுத்தும் அனல்தாள மாட்டாமல்
பொங்கும் எழிற்சோலை போய்வந்தேன் அம்மாநான்.

தாய் :—அந்திப் பொழுதிலுனக் கங்கம் எரிந்த தென்ன?
செந்தளிர்ச் சோலையதைத் தீர்த்ததுவும் விந்தையடி!

மகள் :—என்னுடலிற் பாய்ந்த எரிவும்பொய் யாகுமோ?
தண்ணொளியைத் தந்தே மறைந்தானோ சூரியனும்?

தாய் : —சோலைக்குச் சென்றுவந்தாய் ஆனாலும், உன்னுடைய
சேலை குலைந்திருக்கும் சேதியென்ன சொல்லிடுவாய்?

மகள் :— பாவையர்க ளோடுநான் பந்தாடிக் கொண்டிருந்தேன்;
தாவிவிளை யாடுகையில் தன்னிலையிற் சோர்ந்ததம்மா.

தாய் : — ஆர்ந்த கலையாளே, ஆயினுமுன் மேனியிலே
வாய்ந்த நகக்குறிபோல் வாய்த்திருக்குங் காரணமென்?

மகள் : பந்தும் அடர்புதரில் பாய்ந்ததனால் தேடுகையில்
இந்தவிதம் ஆயிற்று; இதைத் தவறாய்க்கொள்வதுவோ?

தாய் :— நெற்றியிலே வட்டமாய் நிலச்சாந் திட்டவளே,
நெற்றிப்பொட் டெங்கேடி நிந்தனையா என்றனுக்கே?

மகள் :— ஆர்வ முடையநல் அம்மாவே, பொட்டுதனை
வேர்வை யழித்தாலும் மெல்லியல் என் குற்றமதோ?

தாய் : — ஆந்தை விழிபோல் அலமரும் கண்ணாளே,
கூந்தல்தான் சோர்ந்ததற்குக் கூறுவையோ காரணமும்?

மகள் :—வாசமலர் பூண்டிருந்தேன் வண்டினங்கள் தேனருந்தத்
தேசுறுநற் கொண்டைதனைக் கிண்டியதால் சோர்ந்ததம்மா

தாய் : — பண்ணமைந்த செஞ்சொற் பசுங்குயிலே, உன்றனிரு
கண்கள் சிவந்திருக்கக் காரணந்தான் என்னேடி?

மகள் :— பீடுடைய சோலைப் பெருந்தடத்தே தோழியரோ
டாடியதால் கண்கள் சிவந்தனகாண் அம்மாவே.

தாய் :— பாவையே உன்றன் பவள விதழ்தனிலே
மேவுகுறி யாது? விளம்பிடுவாய் என்றனுக்கே.

மகள் : —ஆவலுடன் என்கிளிக்கு முத்தமிட்டேன்? அக்கிளியும்
கோவைப் பழமென்று கொத்திற்றே என்னிதழை!

தாய் :— காதற் குறிபலவும் காண்கின்றேன் உன்னிடத்தில்;
வாதுபல பேசி மறைப்பதுவோ என்னிடத்தில்?

மகள் :—சூதற்றே உம்மிடத்தில் சொன்ன மொழியெல்லாம்
வாதாகும் என்றால்நான் வாய்திறக்கக் கூடுவதோ?

தாய் :— உண்மை யொருநாளும் பொய்யாகா தாகையினால்,
கண்டோர் பழிச்சொல் கடுந்துன்பந் தந்திடுமே!

மகள் : —நன்றே அதுவுந்தான் நான்விரும்பும் செம்மல்மேல்
சென்றால் சிறக்கும் மணம்!

அவர்கள் வாழ்வு!

மேனி திரைந்திளைத்து மீசை மயிர்நரைத்துக்
கூனி நடக்கும் பருவம் குறுகுகையில்,
ஆடுமயில் போன்றாள் அலங்காரம் மிக்குடையாள்
பாடுங் குயில்போல்நற் பண்ணிசைக்கும் பாவையினாள்
கட்டுடைய தேகம் கவரும் இளமையெழில்
மட்டுக் கடங்கா வளமுடையாள் ஓர்மாதைக்
கண்டான் ஒரு செல்வன்; காம வெறியினால்
பெண்டாகக் கொள்ளப் பெரும்பணத்தை வாரி
இறைத்தான், மணந்தான் இரண்டாவ தாக;
வெறித்த அவனுள்ளம் மிக்க மகிழ்ந்திடவே!

* * *

காட்சி வகையால் களிகொள்வ தன்றியின்ப
ஆட்சிக் கருகதை ஆகாத அக்கிழவோன்,
அன்றுடா் அன்னுள் அலங்காரம் கண்டுமிக
நன்றென்பான்! நங்கைக் கரசி எனப்புகழ்வான்!
நீயே உயிரென்பான்! நின்னையான் கொண்டதனுல்,
ஆயும் பெருஞ்செல்வம் அத்தனையும் பெற்றேனென்பான்
சிந்தைக் கினிமைதரும் சிங்காரி என்றிடுவான்!
இந்த முறைப்படியே ஏகின சின்னுட்கள்.

* * *

ஓர்நாள்தன் நண்பன் உறவனையான் வேற்றார்வாழ்
சீர்மிக்க வாலிபன் வந்தான்அச் செல்வனிடம்.
அன்னவனைக் கண்டதும் அக்கிழவன் ஆவலாய்த்
தன்னிரு கையால் தழுவி யமர்ந்தோர்பால்,
தத்தம் நலம்பேசிச் சந்தோஷம் கொள்கையிலே,
" இத்தரையில் யானெங்கும் கண்டதில்லை; கேட்டதில்லை!
மண்ணில் முளைத்த மதியமோ அன்னவன்தான்!
கெண்டை விழியும் கிளிமொழியும் என்சொல்வேன்!
ஆடலலங் காரத்தைக் கண்டால் அணிமயிலும்
ஓடி யொளிந்திடுமே ஒவ்வோம் இவட்கென்று!
பாட லிசைத்தால் பலவுயிரும் தான்மயங்கும்!
வாடு முயிரெல்லாம் மாமகிழ்ச்சி யால்வளரும்!
ஊட்டும் குளிர்ச்சி யொண்முகத்தைக் கண்டவுடன்
போட்டிக்கு வந்ததென்று போய்மறைவான் சந்திரனும்!
தேக வளந்தன்னைச் செப்பிடவுங் கூடுவதோ?
போகம் விரும்பாதார் பூவுலகில் யாருண்டு?
கண்டோர் மனங்கவரும் கட்டழகி! காதலமு
துண்போர்க் கவளோர் உயர்விருந்து! சிங்காரி!"
என்முன் இளையோன். இமையாமல் வாய்பிளந்தே
நன்றுகேட் டிருந்த நரைமுதியோன் ஆசையுடன்,
"அன்னவளை நீஎங்குக் கண்டாய்? அவள்தான்யார்?
என்றனுக் கிவ்விஷயம் இட்சணமே சொல்" என்று,
கெஞ்சும் முறையினிலே கேட்டான். அதற்கிளையோன்,
"வஞ்சிஎந்த ஊராளோ? வாழும் இடமெதுவோ?
செஞ்சடையோன் கோயிலுக்குச் சென்றிருந்தேன் நேற்றுநான்

பஞ்சனைய பாதம் வருந்தஅப் பாவையினுள்
வந்தாள் ; அவளெழிலைக் கண்டு மனமயங்கி
இங்குவந்தேன் உன்னிடத்தில் இச்சேதி சொல்ல" என்றுன்!
அப்பொழுதே அந்த அழகியும் அங்குவந்தாள் !
மெய்ப்பாடு கொண்டு மிகுவியப்புக் கொண்டே
அன்னுள் தனையுறுத்திப் பார்த்தான் அயலூரான் !
இன்னது கண்ட கிழவன் "இவள் என்றன்
இல்லக்கிழத்தி" எனவுரைத்தான். இவ்வார்த்தை
சொல்லிடக் கேட்டுத் துணுக்குற்றே வாலிபன்
வாயுலர்ந்தாற் போல வழுத்தினுன் மென்குரலில்,
"கோயிலிற் கண்ட குமரி இவ" ளென்று !
கேட்டான் கிழவன் ; கிளர்ந்தெழுந்த கோபத்தைக்
காட்டமுடி யாமல் கவலையிலான் போலிருந்தான்.

* * *

தின்ன முடியாதான் தீங்கனியைப் பெற்றென்ன ?
அன்னநிலை தன்பால் அரும்பியது கண்டயர்வோன்,
நண்பன் உரைத்த நயமிலா அம்மொழியால்
எண்ணம் பலவாகி இல்லாட்குச் சொல்வான் : —
'குடும்பத்துப் பெண்ணுக்குக் கோணலலங் காரம்
அடுக்காது ; அணிஆடை ஆளை மயக்குதற்கே !
நாகரிக நங்கையர்கள் வாழ்வினுக்கோர் நாராசம் !
ஆகையினுல் உன்றன் அலங்காரம் விட்டி" டென்றுன்.
தீதுமொழி கேட்டுத் திகைத்திட்டாள் நங்கையும் !
ஆதிக்கம் ஆணுக் கடங்காமல் என்செய்வாள் ?
அன்றுமுதல் அன்னுள் அலங்காரம் கொள்ளவில்லை !
தன்னழகும் சீர்குன்றச் சஞ்சலமே கொண்டாள் !
கிழவனே தன் முதுமை கிஞ்சிற்றும் தோன்ருது
அழகு முலாமிட் டகங்களித்து வந்தான் !
இதைக்கண்டாள் நங்கை; 'எனக்குமட்டும் இந்த
விதியோ ?' எனச்சினந்து வெங்குணத்து நாதனிடம்,
"எனக்குதவா தென்றே இயம்பினீர் ; நீரோ,
தினத்தும் அலங்காரம் செய்கின்றீர் ! ஏன் ?" என்ருள்.
"என் விருப்பம் நீயதை ஏனென்று கேளாதே !

தன் கணவன் சொல்லைத் தடுத்துரைத்தல் பாப" மென்றான்.
இம்மொழியைக் கேட்டாள்; எதிர்த்தொன்றும் சொல்லவில்லை.
செம்மனத்தில் மூண்ட சினத்தையும் போக்கினாள்.

*   *   *

என்றாலும், அன்னாள் எதிர்த்துரைத்த வார்த்தையினால்—
ஒன்று வயதுகண்டே உள்ளம் ஒடிந்ததனால்,
அன்றுமுதல் சந்தேகம் கொண்டுவிட்டான் அன்னாள்மேல்!
என்சொன்ன போதுமதில் சூழ்ச்சிக் கிடங்காண்பான்!
பின்விளைவு யாதாகும் என்ற பெருங்கவலை,
அன்னவனை மேலும் அலக்கழித்து வாட்டிற்று!
இளைத்தான், சலிப்புற்றான், என்செய்வே னென்றான்!
உளைந்த மனத்தால் உறக்கமும் விட்டொழிந்தான்!
நோயும் இதனால் நொடியில் வளர்ந்தது!
வீயுநிலை கண்டுமனஞ் சோர்ந்தந்த மெல்லியலாள்,
நல்ல வயித்தியரை நானழைக்கின் றேனென்றாள்.
சொல்லும் அவளன்புச் சொற்களெலாம் அச்சம்
வளர்த்ததால், வைத்யர் வயோதிக ராக
விளங்கும் ஒருவரே வேண்டும் எனவுரைத்தான்!
அவ்விதமே வந்தான் அனுபவமில் லாஒருவன்;
வெவ்வியநோய் தீரவில்லை; வீழ்ச்சி நாள் கிட்டியது!

*   *   *

ஓரிரவு கண்ட கனவினிலே, "ஒவ்வாத
சீருளச் சேர்க்கை இழுக்"கென் றிளநண்பன்
சொன்னதைக் கேட்டுக் குளறித் துயிலொழிந்து,
'என்ன விபரீதம்!' என்றெண்ணி நோக்குகையில்,
சூதேது மின்றி அத் தோகையிடம் நண்பனும்
ஏதோ உரையாடிக் கொண்டிருந்தான்; இச்செயலைக்
கண்டான் வெகுண்டான்! "காதகிநீ வஞ்சித்தாய்!

உண்டோ இத் தீயசெயல்?" என்ருன். ஒருகுறையும்
இல்லாத் அந்நங்கை "இச்சொல் தகா" தென்ருள்.
'பொல்லா தவள்நீ! புகழ்மாய்க்க வந்தவளே,
வாளெடுத்தே உன்னுயிரை வாட்டுகின்றேன் பார்!" என்ருன்.
"தாளைப் பணிகின்றேன் சந்தேகம் தீதெ"ன்ருள்.
தன்னிரு கையால் தலையினிலே மோதியடித்
"தென்னே அனியாயம்!" என்றலறிக் கூவியே,
துள்ளிக்கீழ் வீழ்ந்தான்; துடித்ததுடல் சின்னேரம்
மெள்ள அவனுயிரும் விண்ணிற் கலந்தது!
இறக்குமுன் சொன்னுன்: "எனக்கிதுவும் வேண்டும்!
சிறப்பில் பொருந்தா மணம்விரும்பிச் செய்திட்டேன்!
தீரட்டும் என்றனுயிர்! செத்தபின் எக்கேடு
நேரினும் நேரட்டும்! நிந்தையினித் தாளே"னென்று.

* * *

எல்லாச் சடங்கும் முடிந்தது; இளைஞனும்,
நல்லாள் எதிர்வந்தான் நங்கையும் கண்டவனைச்,
'சந்தேகம் கொன்ற" தென்ருள். 'ஆமெ"ன்று சாற்றினன்.
"அந்தோ அநியாயம்" ஈதென்ருள். "ஆம்" என்று
சொல்லவில்லை அன்னன். சுடர்க்கொடியாள் உள்ளத்தில்
எல்லையிலாத் துன்பம் இருப்பதனைக் கண்டயர்ந்தான்.
வாடா மலர்வாட வாலிபனும் தாளுவனே?
நாடோறும் அந்நங்கை நல்லறிவு பெற்றிடவும்,
துன்பந் தொலைந்திடவும் சொல்லிவந்தான் தேற்றுமொழி.
பின்புசில நாள்செல்லப் பெண்ணணங்கு வாலிபனின்
நல்ல குணங்கண்டாள்; நல்லறிவுந் தான்பெற்ருள்!
வல்லமை வாய்ந்திட்ட காதல் அவர்மனத்தே
தங்கிவிளை யாடிற்றுத்! தாரணியோர் ஈதறிந்தே
"எங்கடுக்கும் இக்கொடிய அக்கிரமம்?" என்ருர்,
'இதுபோலும் இன்ப விருந்துண்டோ?' என்ருர்
மதி பெற்ற அன்னுர் மகிழ்ந்து!

உண்மைக் காதல்

ஒருநாளின் மாலையிலே காற்றுக் காக
உலவியிருந் தான்குப்பன் கடலோ ரத்தில்.
திருநாளாய் அந்நாளும் இருந்த தாலே
திரளாக மக்கள்பலர் கூடி யங்கே
பெருங்களிப்போ டிருந்திட்டார்; குப்பன் வீட்டுப்
பெருந்தெருவில் மூன்றுவ தில்லில் வாழும்
உருவாய்ந்த சுந்தரியும் பெற்றோ ரோடே
ஓர்பக்கம் அமர்ந்திருந்தாள் மகிழ்ச்சி யாக!

குப்பன் அந்தச் சுந்தரியைக் கண்டு விட்டான்;
கொள்ளைகொடுத் தான்உளத்தை! பார்வை தன்னை,
அப்புறமும் இப்புறமும் செலுத்தி டாமல்
அன்னவளின் அழகையெலாம் பருகு வான்போல்,
செப்புருவச் சிலையாகி நின்றி ருந்தான்!
சிறிதுபொழு தேகஅவன் தேக மெங்கும்
வெப்பமெனக் காதல்தீ பாய்ந்த தாலே,
வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டான் சகியா னாகி!

அன்றிரவு சிறிதேனும் தூங்க வில்லை!
அனற்புழுவே போல்துடித்துப் புரண்ட வண்ணம்
மின்னெழிலாள் நினைவாகி, மேலும் மேலும்
வெந்துயரம் மிகப்பெற்றான்; இளைத்தான் மேனி!
பின்பொருநன் முடிவினுக்கே வந்தோ னாகிப்,
"பேரழகே, உனைக்கண்டேன் காதல் கொண்டேன்!
என்இதயம் கவர்ந்திட்டாய்! உன்னை யின்றி
இனிவாழ முடியாத நிலையைப் பெற்றேன்!

எத்தனையோ பெண்களைநான் காணு கின்றேன்;
என்னுளத்தை ஈர்த்தவர்கள் யாரு மில்லை!
சித்திரமே, நீயுன்றன் அழகால்—நல்ல
செந்தளிரின் வண்ணத்தால் என்ம னத்தை

மெத்தவுமே அபகரித்தாய்! ஆத லாலே,
விழைவுற்றே இக்கடிதம் எழுது கின்றேன்.
பித்தனைப்போல் உளறுகிறேன் என்றெண் ணாமல்
பிழைபொ றுத்தே அன்புசெய்வாய்!'' என முடித்தான்.

விடிந்ததன்பின் அக்கடிதந் தன்னை வீட்டு
வேலைசெய்யும் பொன்னியிடம் காத லிக்குக்
கொடுத்திடா றுத்தரவு செய்தான் குப்பன்.
கொண்டவளும் பிறரறியா வண்ணம் சேர்த்தாள்!
கடிதத்தை வாங்கியதும் அந்தக் கன்னி
கருத்தறிய எண்ணியதைப் பிரித்துப் பார்த்தாள்.
துடிக்கின்ற உள்ளத்தான் எழுதி யுள்ள
சொற்களெலாம் வியப்பூட்டச் சிரிக்க லுற்றாள்!

பின்பொன்று பதிலாக எழுத லானாள்: —
"பேரன்பீர், உம்கடிதம் கிடைக்கப் பெற்றேன்.
என்மீது காதல்கொண்ட தாகச் சொன்னீர்;
எதுகருதி? அதையுரைப்பீர்'' எனமு டித்தாள்.
பொன்னியதை வாங்கிவந்தே துடிப்புக் கொண்டு
புரண்டிடுவோ னிடந்தந்தாள். படித்துப் பார்த்த
அன்னவனும் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்தே, அந்த
அழகியினுக் கொருகடிதம் எழுத லானான்: —

"அன்புடையாய், சிறுவயது முதலா யுன்னை
அறிந்திடுவேன்; ஐந்தாண்டாய்க் காண வில்லை.
இன்று கண்டேன் உன்எழிலை! அதனால் என்றன்
இதயத்தில் இடம்பெற்றாய்! கண்ட போதே
மின்னிவிட்ட இக்காதல் தெய்வீ கத்தால்
விளைந்ததென விளம்பிடுவார்! ஆத லாலே,
உன்னைமணம் புரிவதற்கே துடிக்கின் றேன்நான்;
ஒருவார்த்தை கூறிஎன்றன் உயிரைக் காப்பாய்!''

எனஎழுதிப் பொன்னியிடம் தந்தான் மீண்டும்.
எடுத்ததனைச் சென்றுகொடுத் திட்டாள் பொன்னி.
மனமுவந்தே அக்கடிதந் தன்னை வாங்கி
வரைந்துள்ள செய்தியினைப் படித்தாள் அன்னாள்.

‘ கனவுலகில் வாழ்கின்றார் பாவம்! ’ என்றே
கன்னியுந்தன் கருத்ததனை விளக்க எண்ணி,
“ நனிசிறந்த அறிவுடையீர், கடிதம் பெற்றேன்;
நங்கையதைப் படித்திட்டேன், வியப்புங் கொண்டேன்!

கண்டவுடன் எழும்ஆசை காத லல்ல;
காமஇச்சை! இதுமாந்தர்க் கியல்பே யாகும்.
விண்டிடுவார் இதனைத்தெய் வீக மென்றே!
விளையாட்டுப் பொம்மைகளாய் விளங்கு கின்ற
பெண்ணினமும் இதைநம்பும்; ஏமாந் தேபின்
பேதைமைக்கு மிகவருந்தித் துயரி லாழும்!
எண்டிசையும் இந்நிகழ்ச்சி, காதல் பேரால்
இருப்பதனைக் காண்கின்றோம்; இன்னுங் கேளீர்.

என்னழகைக் கண்டவுடன் காதல் கொண்டேன்
எனஉரைத்தீர்; எனக்கிதுவும் நிலைப்ப துண்டோ?
பின்என்றன் எழில்மாய்ந்தால், அதனால் வந்த
பெருங்காதல் உம்மிடத்தே பிழைத்தி டாதோ?
இன்னதனைச் சிந்திப்பீர்!” எனமு டித்தாள்.
எடுத்தேதும் பொன்னியதை எடுத்துச் சென்றாள்.
துன்புறாஉம் உள்ளத்தான் அதனைப் பார்த்தே
துயருற்று மேலும்பதில் எழுத லுற்றான் :—

“ சித்திரத்தின் மிக்கவளே, கடிதங் கண்டேன்;
சிந்தையினில் மிகவருத்தம் அதனால் கொண்டேன்!
இத்தரையில் இதுபோன்ற காத லன்றி,
இயம்புவரோ தெய்வீகக் காதல் வேறே?
அத்தகைய காதலினைக் குறைசொல் கின்றாய்!
அன்புடையாய், உனையானு மறப்ப துண்டோ?
செத்தபின்னும் நிகழாத செயலை நீயும்
செப்புவதேன்? ” எனமுடித்தே அனுப்பி வைத்தான்.

பொற்றொடியாள் அதைக்கண்டாள்; எழுது கின்றாள்:—
“ புவிதனிலே நான்தனித்து வாழ்வ தில்லை.
பற்றுக்கோ டாகஒரு நாதன் தன்னைப்
பாவையுமே மணந்தாக வேண்டும் உண்மை.

வற்புறுத்து கின்றீர்நீர்; காத லென்றால்,
வாழ்க்கையதன் குறிக்கோளில் உள்ளம் ஒன்றி
நற்றேழ்மை கொள்ளுதலாம். ஆக லாலே,
நானுமது குறிக்கோளை யறிய வேண்டும்.

நாட்டினிலே மலிந்துள்ள மூடச் செய்கை
நனிபேத வழக்கங்கள் சாத்தி ரங்கள்,
வாட்டுகின்ற பெண்ணடிமை யாவும் வீழ்த்தி
வளமுற்ற சமவாழ்வைச் சமுதா யத்தில்
நாட்டிடவே வேண்டுமெனுங் கொள்கை யோடு
நானுள்ளேன், ஈதுமக்குப் பிடித்த மாமோ?
தீட்டிடுவீர் உம்கருத்தை!'' எனமுடித்தாள்.
சீக்கிரமாய்ப் பொன்னியதைக் கொண்டு சேர்த்தாள்.

கடிதத்தை அன்னவனும் படிக்க லானான்;
கருத்துக்கு மாறாக இருக்கக் கண்டு,
''மடமயிலே, நீ என்னைச் சோதிக் கின்றாய்!
மாப்பெரியோர் முறையெல்லாம் குறைசொல் கின்றாய்!
கடவுளரின் வெறுப்புக்கே ஆளா கின்ற
கருத்தினிலே என்வாழ்க்கை சென்றி டாது!
படிபோற்றும் பழமையினோர் முறையின் பற்றிப்
பகர்மணமே புரிந்தின்ப வாழ்வு கொள்வோம்!''

என்றெழுதித் தந்திட்டான்; வழக்கம் போலே
எடுத்ததனைச் சேர்த்திட்டாள் பொன்னி யாளும்.
அன்னவளும் அதைவாங்கிப் படித்துப் பார்த்தாள்.
ஆச்சரியங் கொள்ளவில்லை; எழுது கின்றாள் :—
''அன்புடையீர், உமையறிவேன் நன்றே யானும்;
ஆய்ந்தறிதல் தவிரமற்ற யாவுங் கற்றீர்!
என்உள்ளம், திருந்தாத மனிதர் தம்மை
ஏற்காது நிச்சயமாய்!'' எனமுடித்தாள்.

பொன்னியதை வாங்கிச்சென் றளித்திாள்; உள்ளப்
பொலிவுடனே குப்பனதைப் பிரித்துப் பார்த்தான்.
'என்ன இது விபரீதம்!' என்றே அன்னுன்
இடிவிழுந்தான் போலாகி எழுது கின்ருன்:—
"அன்புடையாய், உன்முடிவு கண்டேன், நொந்தேன்.
அறிவெனக்கு வேம்பில்லை! ஆனல், முன்னேர்
சொன்னபடி நடப்பதன்ருே நேர்மைச் செய்கை?
துயர்க்கடலில் எனைவீழ்த்த முனைவ தேனே?

உனக்காகச் சீர்திருத்தம் ஒப்பு கின்றேன்.
ஒண்டொடியே, புறக்கணிக்க வேண்டாம் என்னை!"
எனக்கடிதம் தீட்டிவிட்டான்; பொன்னி யாளும்
எடுத்தேகித் தந்திட்டாள். கன்னி கண்டு,
"மனக்குறையால் ஒப்புகின்றீர்; அதனை இந்த
மங்கையினுள் ஒப்புவதோ? நேரில் வந்தால்,
அனைத்தையுமே நாம்கலந்து பேச லாகும்.
அந்தியிலே சந்திப்பீர் வீட்டுத் தோட்டம்!"

என்றெழுதிக் கொடுத்திட்டாள்; சேர்த்தாள் பொன்னி.
இச்செய்தி யறிந்துமிகக் களிப்புக் கொண்டே,
சென்றிட்டான் அவள்தோட்டம் குறித்த வாறே.
'சீர்திருத்தம் அவசியமா?' என்னும் பேச்சோ
அன்னவரின் மத்தியிலே விவாத மாக,
அறிவுக்குப் பணிந்துவிட்டான் பின்னர்க் குப்பன்!.
நன்றென்றே ஒப்பிநின்ருர்; உண்மைக் காதல்
கனிசிறக்க, அச்சாரம் பெற்ருர் முத்தம்!

சோலை இன்பம்!

('ஆறுமுக வடி வேலவனே' என்ற இசை.)

கண்ணைக் கவர்ந்திடும் வண்ண மலர்ச்சோலை
கண்டேன் உளமகிழ்ந்தேன்!—அங்குப்
பண்க ளமைத்துநற் புள்ளினம் பாடிடும்
பாட்டில் செவி குளிர்ந்தேன்!

தென்றல் நறுமணம் வீசுவ தால்எழில்
தேகம் நனிகுளிர்ந்தேன்!—அங்கு
மன்றல் புரிந்திடும் மாங்குயில் வேடிக்கை
காண மனமகிழ்ந்தேன்!

மாமயில் பன்னிறத் தோகை விரித்தாடும்
மாட்சி யுரைப்பதுவோ!—அங்குக்
கோமள வல்லியர் ஆடுதல் பாடுதல்
கோலம் உரைப்பதுவோ!

அந்திப்பொழுதெங்கும் பொன்னிறம் வீசிற்றே;
ஆகா அதனெழிலில்.—மிகச்
சிந்தை தடுமாறிச் சீவனெலாங் காதல்
தீயில் எரிந்தனவே!

அன்னந்தன் பேட்டை அருகழைத் தேமிக
ஆர்வ மொடுகுலவும்!—அங்கே
இன்னன காட்சிகள் ஆயிரங் கண்டுநான்
என்னுளஞ் சோர்கையிலே,

பின்புற மாய்வந்தே என்னிரு கண்களை
யாரோ மறைத்துநின்றார்!—அவர்
என்னுயிர்க் காதலி என்றறிந் தேன்பின்னர்
இன்பம் உரைப்பதுவோ!

சீர்திருத்தம்

அறிவியக்க எழுச்சி!

எங்கெங்கு நோக்கிடினும் கிளர்ச்சி தோன்றி
எழுச்சிபெறக் காண்கின்றோம்! மக்கள் உள்ளம்,
வெங்கொடுமைத் துயர்வாழ்வை வெறுத்தே நாளும்
மென்மேலும் உயர்ந்திடவே முனைதல் கண்டோம்!
பொங்குகளி கொண்டிதுநாள் சுகித்து வாழ்ந்த
பொய்ம்மிகுத்த பழமையெலாம் மறையும் வண்ணம்,
செங்கதிரின் எழுச்சியைப்போல் அறிவுக் கொள்கை
சீருடனே தமிழ்நாட்டில் ஓங்கக் கண்டோம்!

புதுவாழ்வை மக்களெலாம் விரும்பு கின்றார்!
புலனழிந்தோர் அதையெதிர்த்துப் பழமை யொன்றே
இதந்தருமென் றுரைக்கின்றார்; அதனால் நேரும்
இன்னலினை ஒருசிறிதும் உணர்வ தில்லை!
அதிவருத்தங் கொண்டெருது துன்புற் றாலும்
அதற்கிரக்கங் கொள்ளாத காகம் போலச்,
சதிமிகுந்த வைதிகம் இந்த நாட்டில்
தமிழிரத்தம் உறிஞ்சிமிக வாழக் கண்டோம்!

துன்புறுவோர், வைதிகப் பழமை கண்டு
தோத்தரித்துப் போற்றுவரோ? அதுதான் மக்கட்
கின்பமிகும் வாழ்வளிக்க நினைத்த துண்டோ?
யாவருக்கும் சமத்துவத்தை யளித்த துண்டோ?
தன்னினத்திற் குரிமையெலாந் தந்து. மற்றுந்
தமிழர்களை அடிமையினும் அடிமை யாக்கி,
இன்னல்மிகும் வாழ்வளித்த தல்லால் வேறே
என்னநலன் செய்ததது? புகல்வா ருண்டோ?

பன்னெடுநாள் தமிழரிதை யுணரா வண்ணம்
பார்ப்பனரின் மயக்குகளில் ஆழ்ந்தி ருந்தார்!
இன்றறிந்தார் அச்சூதைப் பெரியா ராலே;
எழுச்சியுற்றார்! முன்னேற்ற வேகங் கொண்டார்!
'வன்செயல்சூழ் வைதிகம் தொலையா முனனர்,
வாய்ப்பதுண்டோ விடுதலைதான் இந்த நாட்டில்?'
என்றுரைத்தே தொண்டாற்ற முனைந்துவிட்டார்!
எழுமறிவைத் தடைசெய்ய முடிவ துண்டோ?

சீர்திருத்தமும் — மக்களும்

['கும்மி' இசை]

நாட்டுக்கு நல்லது கூறவந்தால் — அதை
நாத்திகம் என்றிங்குக் கூறிடுவார்!
கேட்டுக்குப் பற்பல கட்டுரைத்தால் — மோட்சம்
கிட்டிடும் என்றதைப் போற்றிடுவார்!
வாட்டும் வறுமையால் மக்களெலாம் — இங்கே
மாளாத் துயர்கொண்டு மாளுகின்றார்!
கேட்டுவிட்டால் 'விதி' என்றிடுவார்! — மேலும்
கீழ்மொழி பேசி இகழ்ந்திடுவார்!

புத்தியினில் ஏழ்மை கொண்டதனால் — மக்கள்
புதுமையெனில் இங்குச் சீறுகின்றார்!
'சித்தப்படி நாமும் செய்வதுண்டோ? — தெய்வம்
சீறிடுமே' என்று கூறுகின்றார்!
பித்த மதிஅதை விட்டிடுவீர் — என்றால்
பித்தன் திருவிளை யாடல் சொல்வார்!
மெத்ததுயர் நமை வாடடுதென்றால் — விதி
விளையாட்டின் கோலத்தைப் பாருமென்பார்!

பண்டிதர் என்பவர் பாமரரை — விடப்
பாழ்மதி கொண்ட காரணத்தால்,
விண்டிடும் நல்லுரை யாவையுமே — அவர்
வீணுரை என்றுமே கூறுகின்றார்!
தண்டமிழ் ஒன்றையே கற்றுவிட்டார் — அன்னார்
தாரணி போக்கினைக் கற்கவில்லை!
பண்டுநிலையினைப் போற்றிடுவார்! — இன்று
பாழ்நிலை ஏனெனில், தூற்றிடுவார்!

ஊர்ப்பணம் பெற்றிடப் பொய்ம்மை சொலி — நன்றே
உண்டு கொழுத்துமே வாழ்ந்துவரும்
பார்ப்பனர் கையாளாய் உள்ளவர்தாம் — இங்குப்
படித்தவர்; பண்டிதர்! ஆகையினால்,

சீர்திருத்த மெனிற் சீறுகின்றார் — மக்கள்
சீற்றம் வளர்த்துமே ஏவுகின்றார்!
பார்திருத்தம் பெற்றால் அன்னவர்கள் — காணும்
பாதகங்கள் யாதோ நாமறியோம்!

எவ்வளவோ பொருள் நேரமெலாம் — தந்தும்
ஏறிட்டுப் பார்த்ததோ தெய்வம் நம்மை?
அவ்வளவும் வீணே என்றுரைத்தால் — கற்றோர்
ஆயினும் சிறறின மாய்விடுவார்!
எவ்வளவோ தொல்லை, எவ்வளவோ — துன்பம்;
இத்தனைக்கும் விதி, தெய்வமன்றோ?.
செவ்விய வாழ்வுசீர் குலைந்ததற்கும — அந்தத்
தீமைகளே எனிற் பொய்யுமுண்டோ?

நோயறியா மருத்துவன்!

'தமிழ்காப்போம் தமிழர்நலங் காப்போ' மென்று
தறுக்குற்றுப் பேசவந்த புலவ, கேள் நீ!
தமிழழிக்கத் தமிழர்நல மழிக்க அன்று
சதிகாரர் போதித்த போதைக் கொள்கை,
சுமைசுமையாய் உன்னுளத்தில் ஊற்றெடுக்கச்
சுடரறிவும் உனைக்கண்டு விலகி நிற்கத்,
தமிழ்காப்போம் தமிழர்நலங் காப்போ மென்றே
சாற்றுவதிற் சிறிதேனும் பொருள்தானுண்டா?
உனையின்நாள் ஒருதமிழன் எனவே சொல்லி
உவப்பதற்குச் சங்கத்தார் கலைக ளன்றிப்,
பினர்வந்த புராணங்கள் இதிகா சங்கள்
பேசிடுபல் சாத்திரங்கள் ஆவ துண்டோ?
நனியிழிவு தருமூடக் கொள்கை வாய்ந்த
நஞ்சனைய நூலகளை நீ யொழித்தி டாமல்,
வினைதருஉம் புண்ணுக்குச் சிலை மூடி
மெருகிட்டுப் பேசுவதால் பயனுண் டாமோ?

நோய்கொண்டான் ஒருவனது துயர்கண் டன்னோன்
நோயறியா ததற்கேற்ற மருந்து மின்றி,
நோய்தீர்ப் பேன் எனமுயலும் மருத்து வன்றன்
நுண்ணறிவு கண்டுலகம் சிரித்தி டாதோ!
தூய்மையுடன் நலம் பலவும் வாய்ந்த மேனித்
தொல்தமிழ்த்தாய் சாக்காட்டு நிலையைக் கண்டே,
வாய்ந்தஅன்னாள் பிணிதீர்ப்பேன் என்று சொல்லி
வாய்வீரம் பேசுகின்றாய் நோய்கா ணாமல்!

உன்தாயை ஆரியநச் சரவு தீண்ட
உடல்சோர்ந்து கீழ்வீழ்ந்தாள்; சாகும் நேரம்!
அன்னதனை யறியாமல் காய்ச்ச லுக்கே
அளித்திடுநன் மருந்தெடுத்துச் செல்லு கின்றாய்!
என்ன இது விந்தை! அவள் நோயைச் சொல்லி
ஏற்றதொரு மருந்துரைத்தால் கோப மேனோ?
பின்உன்றன் அறியாமைக் கிரக்கங் கொள்வாய்!
பெற்றவளின் உயிர்போகத் துணையா காதே!

ஆரியப்பாம் பளித்தவிஷம் தீர வேண்டின்,
அறிவென்னும் மாத்திரைமுன் தருக! பின்னர்ச்
சீரற்ற ஒழுக்கங்கள் வழக்கம் சாதி
தீயமத பேதங்கள் சாத்தி ரங்கள்
நேரற்ற புராணேதி காசம் என்னும்
நீள்துன்ப விஷவேகம் முற்றும் தீரப்,
பேருற்ற தொண்டென்னும் தைலம் பூசின்
பிழைத்திடுவாள்; இன்றேல்நீ பழியேற் பாயே!

பாம்புக்கு இரங்குவதா!

பன்னாளாய் ஆரியத்தின் சூழ்ச்சி யாலே
பாரினது புகழேற்ற திரா விடந்தான்,
சின்னாபின் னப்பட்டுச் சீர ழிந்து
சிதைவுற்ற கொடுநிலையை மக்கள் கண்டே,
தன்மானம் பெறஎழுச்சி கொண்டா ரிந்நாள்!
தனிப்பெரியார் ஆணைவழிச் செல்லு கின்றார்!
'என்னாகும் இங்கிலை?' என் றேய்ப்புக் கூட்டம்
ஏக்கமுற்றே கதிகலங்கி யலறக் கண்டோம்!

உழையாமல் பிறருழைப்பின் பயனைக் கொண்டே
உல்லாச வாழ்வுபெற விதிகள் செய்து,
பிழைமிகுந்த அவற்றையெலாம் கடவுள் சொன்ன
பெருநூல்க ளெனவுரைத்துத் தமிழர் வாழ்வில்
நுழைவித்து நல்லறிவைத் தீய்த்துத் துன்ப
நோய்வளர்த்துச் சுகவாழ்வில் மிகக்களித்த
விழைவுடைய ஆரியந்தான் திராவி டர்தம்
விழிப்புணர்ச்சி யையறிந்தால் அலறி டாதோ?

இரக்கமென்ப தொருசிறிதும் இல்லாக் கூட்டம்,
எரிவீட்டில் பிடுங்கியது லாப மென்றே
உரைக்குமொரு பழமொழியின் படியே இந்த
உயர்நிலைய திராவிடத்தின் நலன் பறித்துப்,
பெருத்தஒதி போல்மேனி வளையா வண்ணம்
பெருவாழ்வு நடத்திவந்த நிலையி னின்றும்
சரிந்துவிழ நேர்வதனைக் காணும் போது
சஞ்சலமுற் றலறாமல் இருப்ப துண்டோ?

ஆரியத்தின் அவ்வலறல் கண்டி ரங்கி
அதற்குதவி செயஎண்ணும் இந்த நாட்டார்,
சீருற்ற தன்மானம் இழந்தோ ராகித்,
தீந்தமிழை மாய்த்திடவே முனைந்தோ ராகிப்,

பேருற்ற உயர்வாழ்வை வெறுத்தோ ராகிப்,
பேதைமையைத் துணைக்கொண்டு வாழ்வோ ராகிப்,
பாரிலுள பழிச்சொற்கள் யாவும் பெற்றுப்
பாதகராய் விளங்காமல் இருப்ப துண்டோ ?

நெஞ்சிரக்கங் கொள்வதெவர் பொருட்டுத் ? தாழ்ந்த
நிலையினிலே துன்புறுவோர் தமக்கே யன்றோ ?
அஞ்சுகஞ்சேர் நல்வாழ்வை அவர்கள் காண
அனுதினமும் உழைப்பதன்றோ நேர்மைத் தொண்டு ?
விஞ்சியநல் வாழ்வடைந்த பார்ப்ப னர்கள்
மேலுமுயர்ந் திடுவதற்கே ஏணி யாவோர்,
தஞ்சொந்த நலனுக்கே மான வாழ்வு
தனைவிற்ற கோடரியாய் ஆகி டாரோ ?

ஆதலினல் அருளுடையோர், திராவி டத்தை
ஆரியத்தின் பிடியினின்றும் மீளச் செய்க!
தீததனல் நேர்ந்திடினும் கவலல் வேண்டாம்;
சிறந்த தொன்றைச் செய்வதுவே மனிதர் மாண்பு!
நீதமிலா முறைவகுத்தே ஆளுங் கூட்டம்
நிச்சயமாய் வீழ்ச்சியுறும்! சரித முண்டு.
பாதகஞ்செய் பாம்பிற்கும் இரங்கு வாரோ ?
பகுத்தறிக! உயர்மான வாழ்வு கொள்க!

‘விடுதலை’ ஆட்சி!

அறிவுக்கு விடுதலை இல்லாவரை—எந்த
அரசியல் விடுதலை பெற்று மென்ன?
செறிந்துள தீமைகள் ஏகிடுமோ?—அங்குச்
சீர்திருத்தம் தலை காட்டிடுமோ?
மறச்செயல் ஒன்றையே நம்பிவாழுங்—கூட்டம்
மக்களறிவுக்கு வேலியிட்டே,
அறச்செயல் கைவிட்டுத் தீத்திறத்தால்—பற்றும்
ஆட்சியில் நன்மைக ளார்ந்திடுமோ?

அத்தகை ஆட்சியை 'ராம ராஜ்யம்'—என்றோ
அல்லது 'சிவநேசன்' ஆட்சி யென்றோ
மெத்தவே போற்றிப் புகழ்ந்திடினும்—அதை
'விடுதலை ஆட்சி'யென் றோதிடினும்,
எத்தனை நாள்அது நிலைத்துவிடும்?—மக்கள்
எத்தனை நாளைக்குத் தூங்கிடுவார்?
சித்தமி ழுந்தஇந் நாட்டினர்கள்—ஒன்று
சேர்ந் தறிவு பெற்றால் என்னாகும்?

தக்கபடை பலங் கொண்டிருந்தும்—பொல்லாச்
சர்வாதிகாரம் செலுத்தி வந்தும்,
மக்களுணர்வினை மாய்த்து வந்தும்—கொடும்
வஞ்சச் செயல்பல செய்துவந்தும்,
எக்களிப்புக் கொண்டே நாட்டை யாண்டோர்—பலர்
என்னானர்? சரித்திரம் தேடிடுவீர்!
செக்குமாடாய் மக்கள் வாழ்ந்திடவே—செய்யும்
தீயர்களாட்சியும் நிலைத்திடுமோ?

தமிழர் சுதந்திரப் போர்!

எழுந்தது வீரம் தமிழர்கள் உளத்தில்
இனியதை யழித்திடப் படுமோ?
முழங்கின சங்கம் அதிர்ந்தன முரசம்
மொய்புலித் தமிழரினிடையே!

சீரிய உள்ளம் வாய்ந்தநற் றமிழர்
சிறந்திடு நன்னா ளிதுவே!
நேரிய முறையில் போர்வகுத் திட்டார்;
நிச்சயம் வெற்றியென் றறிவீர்!

வீரமே இல்லா ஆரியர் அன்று
வீண்மத ஜாதியைச் சொல்லித்,
தீரமே யின்றிச் சூழ்ச்சியால் தமிழர்
வாழ்வழித் தார்வேர் கல்லி!

இன்றதைப் போலே காங்கிரஸ் பேரால்
இழைத்திடும் சூழ்ச்சிகள் கண்டோம்!
வென்றிகொள் தமிழர் வீறுகொண்டார்! சதி
மேவிடுமோ இனி யிங்கே?

ஆயிர மாயிரந் தொண்டர்கள் தலைவர்கள்
ஆர்வமாய் முயற்சிமேற் கொண்டார்!
தீயவர் செய்திடும் சிறுசெயல் யாவுமே
சிதைந்திடச் சீற்றமே கொண்டார்!

வாழ்க திராவிடம் தமிழெனுங் கூக்குரல்
வானினைப் பிளந்திடக் கண்டோம்!
சூழ்ந்துள தமிழரின் துடித்திடும் உளமதைச்,
சுதந்தர வேகத்தைக் கண்டோம்!

தீர்ந்தது வஞ்சக ஆரியர் சூழ்ச்சி!
தீர்ந்தது தமிழர்கள் பகையே!
ஆர்ந்துள வறுமையும் துன்பமும் பிறவும்
அழிந்தன இனியென் றுரைப்பீர்!

வீரர் வேண்டும்!

வாழ்வினுக்கே இலக்கணத்தை வகுத்த—வீரம்
வாய்ந்திட்ட நற்றமிழர் கீர்த்தி யாவும்,
பாழ்பட்டுப் போனவிதம் கண்டோம்! நல்ல
பகுத்தறிவும் மாய்ந்திடவே கண்டோம்! இந்நாள்,
வீழ்ச்சியுற்ற தமிழ்நாட்டைத் தமிழ்நா டாக்க-
வியன்வாழ்வில் தமிழரெலாம் ஒளிபெற் றோங்கச்-
சூழ்ச்சியினர் சூழ்ச்சியெலாம் தொலைத்துக் கட்டத்,
தொண்டாற்றும் துணிவுள்ள வீரர் வேண்டும்!

மறத்தமிழர் வீரத்தைப்—புகழை-மற்றும்
வாழ்க்கையினை மாசுறுத்தி, இழிவுக் கொள்கை
அறமெனவே ஓதுகின்ற கலைக ளென்னும்
ஆர்ந்திட்ட புராணங்கள் இதிகா சங்கள்
புறக்கணித்தே அவற்றையெலாம் பொசுக்கித் தீர்த்துப்
புதுவாழ்வைத் தமிழகத்தில் தோற்று தற்கு,
முறைப்படியே வகுத்தஒரு தொண்டு செய்ய
முனைந்துழைக்கும் தீரமுள்ள வீரர் வேண்டும்!

திருமணத்தில் தமிழில்லை! வாழ்வில் மற்றும்
செய்சடங்கில் தமிழில்லை! தெய்வந் தன்னை
உரிமையுடன் வணங்குதற்கோ வழியு மில்லை!
உயர்தமிழை ஓதிடவும் முடிவ தில்லை!
பெருமைதனைப் பேசுகின்றோம்; வடசொல் ஏற்றே
பிறர்நகைக்க வாழ்கின்றோம்; மானம் விட்டோம்!
திருந்திடுவோம் இனிஎன்றால், சீறிப் பாயும்
சிறுமதியோர் அறிவுபெற வீரர் வேண்டும்!

தமிழரது நாகரிகம் வியப்ப தொன்றாம்!
தமிழறியார் இதையறியார்! ஆனா லின்றோ,
அமிழ்ந்திருந்த புதைபொருளின் ஆய்வு கண்டே
அவமதித்தோர் ஆச்சரியம் அடைய லானார்!
தமிழர்க்குத் தமிழினிலே அவற்றை யெல்லாம்
தகுமுறையில் எடுத்துரைத்துத் தருக்குண் டாக்கி,
இமைப்பளவில் முன்னேற்றப் பாதை தன்னில்
ஏற்றுவிக்க முனைந்துழைக்கும் வீரர் வேண்டும்!

தொண்டாற்ற வாரீர்!

(ஏற்ற பண் இசைக்க)

நல்லதோர் வாழ்வு — நாளும்
நம்மருந் திராவிட நாட்டினில் தோன்ற,
வல்வினை செய்வோம்! — மிக்கு
வாருங்கள் தோழரே சேருங்கள் ஒன்றாய்!
புல்லரின் சூழ்ச்சி — ஆழப்
புதைத்தங்குச் சமதர்மக் கொடிதனை நாட்டி
எல்லோரும் நன்றே — நாம்
இனிதுற வாழ்ந்திட வகைசெய்வோம் இன்றே! (நல்ல)

கொடுமைகள் யாவும் — மிக்க
குடிகொளும் மதவாழ்வைப் படிதனில் வீழ்த்தி,
மடமைகள் முற்றும் — இங்கே
மாய்ந்திட அறிவொளிக் கலைபல ஆக்கி,
உடைமைகள் எல்லாம் — நாட்டில்
ஒருவழி சேர்ந்திடும் மார்க்க மொழித்துக்,
கடமையே செய்வோம்! — நல்ல
கறுப்புடையணிந்துதொண் டாற்றமுன் வாரீர்! (நல்ல)

வாழ்க தொண்டர் படை!

தொண்டாற்ற எழுந்ததுபார், கறுப்புச் சட்டைத்
தொண்டர்படை திராவிடத்தின் மாசு போக்க!
தொண்டின்றேல் வாழ்வுநிலை தூய்மை யாமோ?
சுகம்அந்த வாழ்வினிலே மிளிர்வ தாமோ?
எண்டிசையும் உயர்ந்தின்று விளங்கு தற்கே
எழுச்சியுறும் தொண்டர்படைச் செயலே யன்றோ?
வண்டமிழர் அதைமறந்தார்; வாழ்வி ழந்தார்!
வகுத்திட்டார் அப்படையைப் பெரியா ரின்றே!

முன்னாளில் இந்நாட்டு மக்கள் வாழ்வு
முற்போக்கில் அனுதினமும் செல்லக் கண்டோம்!
பின்னாளில் அந்நிலைதான் முற்றும் மாறிப்
பிற்போக்கில் பிலஞ்சேர்ந்தே யழுந்தக் கண்டோம்!
அன்னதற்குக் காரணந்தான் என்ன வென்றே
அறிதற்கும் முடியாத நிலையில் மக்கள்,
இன்றேங்கி யுழலுகின்றார்! இதனைப் போக்க
எழுச்சியுறும் தொண்டர்படை தேவை யன்றோ?

பகுத்தறிவு வளர்வதற்கும், மக்கள் கொண்ட
பாழான வழக்கங்கள் தொலைவ தற்கும்,
மிகத்துன்பம் தருகின்ற சாதி பேதம்
மேல்கீழ்என் றுரைக்குமத சாத்தி ரங்கள்
தகர்த்திந்தத் திராவிடத்தில் மக்கள் யாரும்
சமதர்ம வாழ்வின்பம் கொள்ளு தற்கும்,
வகுத்தஉயர் நெறிப்படியே தொண்டு செய்ய
வந்ததொரு தொண்டர்படை வாழ்க! வாழ்க!

மகிழ்ச்சிக் குரிய நாள்!

மன்னும் புகழ்பெற்ற இந்நாட்டு மக்களெலாம்
துன்னுந் துயர்நீங்கித் தோமறுநன் னீதியுடன்

வாழ்ந்தார் வளம்பெற்றார் வானுயருங் கீர்த்தியுற்றார்;
சூழ்கின்ற பேதந் தொலைத்தார்; ஈரண்டும்

கொழுத்த மதகுருக்கள் கோயில்கள் தீய
பழக்க வழக்கங்கள் பாழ்படுத்துந் தெய்வீகப்

பூசனைகள் பொல்லாப் புராணங்கள், சாத்திரஞ்சொல்
ஆசாரம் யாவும் அறவே யொழித்துவிட்டார்;

தோளயரும் வண்ணம் தொழில்செய்தும் ஏழையர்கள்
நாளெல்லாம் மிக்கபசி வாதையினால் நல்கூரும்

பாழும் நிலையொழித்தார்; பால்நிலவைத் தோற்கடிக்கும்
சூழொளிசேர் நல்வதன மாதர்களைச் சூதால்

அடிமைப் படுத்தியுள்ள அக்கிரமந் தன்னை
நொடியில் தகர்த்தெறிந்தார்; நுண்ணறிவில் மேம்பட்டார்;

வஞ்சப் பகையற்றார்; வாய்மையுற்றார்; இந்நாட்டுச்
செஞ்சொற் சிறுவரெலாம் சிங்கங்க ளாகிவிட்டார்;

அஞ்சிக் கிடக்கும் அணங்குகள் முற்கால
வஞ்சியர்போல் வீரம் படைத்தார், வலுப்பெற்றார்;

நித்தம் மனவருத்தி நெஞ்சயரச் செய்திடுமோர்
நத்தும் செயலடிமை நாட்டினின்றுந் தீர்த்தார்;

எழுத்தறியா மக்களிங் கில்லையென் றாகி
ஒழுக்கஞ் சிறந்தார், உணர்வுற்றார்; நாடெங்கும்

கல்வி பயில்சாலை கணக்கற்ற சங்கங்கள்
நல்ல தொழிற்சாலை நன்மருந்துச் சாலைகளும்

மிக்க படைத்துவிட்டார்; மேனாட்டார் கண்டயிர்த்தார்;
தக்க படைவலிமை கொண்டார், தமிழ்வளர்த்தார்;

என்றஓர் நன்னிலையை என்தமிழர் ஆக்குவரேல்,
நன்று மகிழேனோ? நாவார வாழ்த்தேனோ?

சொந்தத் தமிழ்நாடு தூய நிலைபெற்ற
அந்தப் பெருநாள் அறிந்து!

திருமண வாழ்த்து

மன்றல் வாழ்த்து

மணமகன் : திருவாளன். மணமகள் : திருவாட்டி.

சீர்மிகுத்த செந்தமிழர் வழியில் வந்தே
சிறந்ததொரு வாழ்வுகொளும் என்றன் தோழ,
பேர்மிகுத்த தமிழகத்தின் பெரிய மைந்த,
வெற்றிமிகுந் திருவாள, நீதான் இன்று
பார்மதிக்கப் பகுத்தறிவின் வழியின் பற்றிப்
பைந்தமிழர் சீர்த்திநிலை நாட்டு தற்கே,
ஏர்மிகுத்த திருவாட்டி என்னும் மாதை
இனிதுடனே மணந்திட்டாய்; வாழ்க வாழ்க!

கன்னலெனும் சுவையுடைய - உலக மெங்கும்
கருதுபுகழ் மிகவுடைய தமிழைக் கற்றோய்,
உன்னுடைய மணங்கண்டு பெரியோ ரெல்லாம்
உவகையுடன் சூழ்ந்திங்கு வாழ்த்துச் சொன்னார்!
அன்னதனை யறிந்துமிக மகிழ்ச்சி கொண்டேன்;
அவ்விதமே என்னுளத்தில் மோதி வந்த
அன்புரையொன் றீங்குரைப்பேன்; அன்ப நீதான்,
அதையறிந்துன் வாழ்வினிலே இன்பங் கொள்க!

மானிடராய்ப் பிறந்தபயன் வாழ்வின் பத்தை
வகையுடனே பெற்றிடுதல் வேண்டும் என்றே
நாவிலமும் புகழ்பெற்ற தமிழ ரந்நாள்
நற்காதல் இல்லறத்தை வகுத்துச் சொன்னார்!
தேனினிக்கும் அவ்வினிய வாழ்விற் பின்னோர்
சீரற்ற வைதிகத்தைப் புகுத்தி, மக்கள்
மேனிலையைக் குலைத்துவிட்டார்! அதனை விட்டே
மேலான பகுத்தறிவின் வழிமேற் கொள்க!

பெண்ணடிமை பேசுபவர் — மக்க ளுள்ளே
பேதநிலை போற்றுபவர் யாவ ரேனும்,
கண்ணியஞ்சேர் வளமிக்க இன்ப வாழ்வைக்
காணுவரோ கனவினிலும்? இந்த நாட்டில்

பெண்ணடிமை பேதநிலை பேசிப் பேசிப்
பேர்பெற்ற தமிழ்வாழ்வை அழித்த தாலே
திண்மையுறும் புலித்தமிழர் பூனை யாகிச்
சீரின்றி அடிமைநிலை ஏற்க லானார் !

மாதர்குலம் இன்றுள்ள நிலையில் வீர
மைந்தர்களை ஈனவில்லை! பண்டை நாளில்,
கோதற்ற பாலினொடு வீரஞ் சேர்த்துக்
குழந்தைகளுக் கார்வமுடன் தாய்மார் ஊட்டிப்
பூதலத்தோர் நடுநடுங்கத் திர ராகிப்
புகழ்பெற்றார்! பெண்ணடிமை அந்நா ளில்லை!
ஆதலினால் உன்வாழ்க்கைத் துணைவிக் கேநல்
அறிவளித்துச் சமமளிப்பாய்; பொன்வாழ் வுண்டாம்!

மணமகளுக் கொருவார்த்தை ; அழகு மட்டும்
மாதர்குலப் பெருமையினை வளர்த்தி டாது !
குணவழகு பெற்றறிவு மிக்குள் ளோரே,
குவலயத்திற் புகழ்பெறுவர் ! அதையு ணர்ந்தே
பிணையனையாய், உன்வாழ்க்கைத் துணைவ னோடு
பேதநிலை தவிர்ந்தறிவுச் செயல்மேற் கொண்டே,
அணிபெற்ற நன்மாதர் உலகி னுக்கோர்
அருமணியாய் விளங்கிடுக புகழ்மிக் கார்ந்தே !

இருகண்ணும் ஒருபொருளை நோக்கும்; அந்த
இயல்புடைய வாழ்வினிலே இன்பமுண்டு !
பெருமையுறும் மணமக்காள் ! நீவிர் அந்தப்
பெற்றியினை அறிந்தன்பாய் மலர் மணம்போல்,
ஒருமனங்கொண் டுயர்தமிழும் தமிழர் வாழ்வும்
உயர்ந்திடநல் அறிவார்ந்த மக்கட் பெற்றே,
இருநிலத்தார் போற்றிடப்பல் வளஞ்சேர்வாழ்வில்
எந்நாளும் சிறந்தினிது வாழ்க ! வாழ்க !

சீர்திருத்தத் திருமண வாழ்த்து

திருவார்ந்தும் செந்நெல்வய லார்ந்தும் மிக்க
செந்தமிழும் ஆர்ந்துள்ள தமிழ கத்தில்,
பெருமைமிக ஆர்ந்துள்ள உள்ளம் என்னும்
பெயருடைய எம்தோழ, நீதான் இன்றே,
உருவார்ந்த உயர்குணங்க ளார்ந்த நல்ல
உணர்வென்னும் மங்கையினைச் சீர்தி ருத்தத்
திருமணமே புரிந்திட்டாய்! அதனைக் கண்டே
சிந்தைதனில் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டோம் வாழ்க!

கீர்த்தியுறும் பழந்தமிழர் வாழ்வில் முன்னாள்
கீழ்நோக்கம் இருந்ததில்லை; பேத மில்லை!
பாழ்த்தமத தத்துவங்கள் இருந்த தில்லை!
பயனற்ற வீண்சடங்கு நிகழ்ந்த தில்லை!
நேர்த்தியுறு சமதர்ம நோக்கும், நல்ல
நீடுபுகழ்த் திருவாழ்வும் அறிவும் பெற்றே
சீர்த்தியுடன் வாழ்ந்திட்டார்! அதனைக் கண்டே
சீர் திருத்த மணம்புரிந்த செம்மால் வாழ்க!

ஒருமனிதன் ஒருத்தியொடு கூடி வாழ
ஒப்பந்தம் செய்திடுவான்; அதுதான் சொல்லும்
திருமணமாம்! அதைநடத்தப் பார்ப்பான் வந்து,
தெய்வப்பேர் சொல்லிபபல் சடங்கு காட்டிப்
பொருள்தன்னைப் பறித்திடவே, குழவி யம்மி
புதுப்பானை சால்கரகம் குட விளக்கம்
அரசாணிக் கால்வைத்துத்; 'தேவர்' என்பான்!
அருந்ததியும் காட்டிடுவான்! ஏற்பார் மக்கள்!

இத்தகைய இழிசெயல்கள் யாவு மின்றி
எழிலுறுநற் சீர்மணமே புரிந்த தோழா,
மெத்தவும்யாம் போற்றுகின்றோம்! அறிவுச் செய்கை
மென்மேலும் மிக்கூர்ந்தே, துணையா ளோடு
புத்தழகு மலர்மணம்போல் உள்ளம் ஒன்றி
புலமிக்க மைந்தர்களை மிகவே பெற்று,
நித்தநித்தம் புதுவாழ்வில் இன்பந் துய்த்தே
நீடுழி வாழ்கவென வாழ்த்தி னோமே!

காதல்மண வாழ்த்து

சீர்வளர்ந் தோங்கும் நண்ப, செந்தமிழ் நாட்டு வீர!
பேர்வளர் தமிழன் என்னும் பெயரினேய்! எங்கள் தோழ!
ஆர்கலி யுலகந் தன்னில் அமைந்தநல் இன்பங் காண,
ஏர்மிகும் தமிழை இன்றே இனிதுடன் மணந்தாய்! வாழ்க!

காதலர் இருவர் கூடிக் கடிமணம் புரிவ தேதான்
தீதிலா வாழ்வாம் என்று செப்பினர் ஆன்றோ ரெல்லாம்.
ஆதலால் நீயும் அந்த அறத்தொடு செய்த மன்றல்,
பூதல அறிஞர் தம்மால் போற்றுதற் குரிய தாகும்!.

வாழ்வினில் இன்பங் காண வகுத்தநற் றிரும ணத்தில்,
சூழ்ந்துள மதபே தங்கள் தொல்லேயே விளக்கக் கண்டோம்!
வீழ்வுறும் தமிழர் நாட்டை வீழாது காக்குந் தோழ,
ஆழ்வுறச் செய்தாய் இன்றே அகந்தைசேர் மதபே தத்தை!

வலியுறுங் கோட்டை யென்னும் வைதிகம் இற்றை நாளில்
நிலேயழிந் திருக்குங் கோலம் நேர்ந்தமை, உன்போ லுள்ள
புலியுளத தோழ ராலே என்பதிற் பொய்யு முண்டோ?
நலியுறு வாழ்வு காண நற்றெண்டு புரியுந் தோழ!

பூதல இன்ப வாழ்வைப் பொய்யெனப் புகன்று வஞ்சக்
காதகர் வீட்டுப் பேற்றைக் கற்பனே செய்து விட்டார்!
தீதுறும் அந்த வாழ்வைச் 'சீ'என ஒதுக்கி, நல்ல
மேதையர் பெரியார் சொன்ன மேன்மையாம் நெறிமேற் கொண்டாய்!

வாழ்கநீ உன்றன் காதல் மனேயொடு மலர்ம ணம்போல்!
வாழ்கநீ புலமை சான்ற மக்களே மிகவே கொண்டு!
வாழ்கநீ தன்ம திப்பு மாநிலம் அடைய வேண்டி!
வாழ்கநீ என்றும் இன்ப வளமுறும் வாழ்வில் நன்றே!

“ஞாயிறு” வெளியீடுகள்

1. **தமிழர் தன்மதிப்புப் பாடல்கள்**

(கைவசம் இல்லை. மீண்டும் 2ம் பதிப்பாக விரைவில் வெளிவரும்)

2. **திராவிடப் பண்**

திராவிடர் கழகக் கொள்கைகளை விளக்கி, உறங்கிக்கிடக்கும் திராவிட மக்களுக்கு உணர்ச்சியூட்டும் பல மெட்டுப் பாடல்களைக் கொண்டது

விலை அணா 3

இந்நூலைப்பற்றிக் ‘குடி அரசு’ கூறுவது:—

“திராவிட நாடு, திராவிடர் கொடி, திராவிடர் கழகத்தில் சேர்வீர்” என்பனபோன்ற பல தலைப்புகளிட்டு உணர்ச்சியூட்டும் வகையில் பாக்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. இக்கால இசையை யொட்டிப் பாடப்பட்டுள்ளதால், இன்றைய இசைப் புலவர்களுக்குத் ‘திராவிடப் பண்’ ஓர் சிறந்த விருந்தென்னலாம்’

3. **காதலும் கற்பும்**

காதலின் உயர்வையும், கற்பின் உண்மையையும் விளக்கும் சிறு கவிதை நூல்.

விலை அணா 3.

இந்நூலைப் பற்றி ‘விடுதலை’ கூறுவது:—

“இதன் முதல் பாட்டினைப் படிப்பவ ரெவரும் முடிவுப் பாடல்வரை படியாது புத்தகத்தைக் கீழே வைத்தல் இயலாது. “அன்புடைக் காதல் வாழ்வே அறநெறி; அதனைக்கொள்ளத் தன்மனக் கினியரோடு சார்வதே உண்மைக் கற்பு’ என்ற தமிழர்தம் பண்டை வாழ்வுக்கு, நாகரிகத்திற்கு அடிப்படையான செவ்விய கோட்பாட்டைத் திறம்பட விளக்கியுள்ளார், ஆசிரியர்.”

குறிப்பு:— மேற்கண்ட இரு நூல்களில், தனிப்புத்தகம் வேண்டுவோர் 4 அணாத் தபால் தலையும், இரு புத்தகமும் வேண்டுவோர், 7 அணாத் தபால் தலையும் அனுப்பிப் பெறுக.

விற்பனையாளர்களுக்குத் தக்க கழிவு தரப்படும். விவரத்திற்கு எழுதுக.

கிடைக்குமிடம்:

“ஞாயிறு நூற்பதிப்பகம்”

28, அம்பலத்நாடு ஐயர் மடத்துத் தெரு,

பாண்டிச்சேரி. (F. I.)

சந்தானம் பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ், புதுவை.